

Johannes Rothkranz

Lži z Medžugorji

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Die Lügen von Medjugorje*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1991
přeložil © Jaroslav Voříšek 2010

Johannes Rothkranz

Lži z Medžugorji

PRO FIDE CATHOLICA

„Pokolení mužů, jak dlouho bude čest má na potupu? Proč máte zálibu ve věcech marných, a proč honíte se za lží?“ (Ž 4,3)

„Toto praví Hospodin: Nepslouchejte slov proroků, kteří vám prorokují! Klamají vás, výtvary svého srdce za divy vydávají, nemluví z úst Hospodinových. ... Neposílal jsem proroků, a oni běhali; nemluvil jsem k nim, a oni (přesto) prorokovali.“ (Jr 23,16.21)

„A povstane mnoho proroků nepravých a svedou mnohé.“ (Mt 24,11)

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Předmluva vydavatele	7
1. Nepohodlný biskup	8
2. Smích „vizionářů“	11
3. Konec „zjevení“	12
4. „Velké znamení“	14
5. Dva páteři v tísní	16
6. „Zázračná“ uzdravení	18
7. Vicčín deník	19
8. Podvod pátera Vlasiće	22
9. „Gospa“ spílá biskupovi	24
10. Zakrvácený kapesník	28
11. Kdo vydělává na „Medžugorji“?	31
12. Plody z Medžugorji	32
Dodatek	35

Úvodní slovo editora českého překladu

Poté, co se s předstíraným „zjevením“ již na naší stránce vypořádal – jak věříme – dostatečně E. Michael Jones svým „Tajemstvím Medžugorji“, neměli bychom potřebu se k tématu znovu vracet. Nebýt ovšem toho, že pokoncilní vatikánská sekta, místo aby nechala na blamáž potichu zapomenout, z ní příznačně ještě potichu udělala „jedenácté přikázání“: *V Gospu z Medžugorji věřiti budeš!*

Přiznejme, že to může znít divně: „Lži o Medžugorji“. Věc lze samozřejmě formulovat i jinak: „Pravda o Medžugorji“. Právě tak to svého času udělal mostarský biskup, mšgre Pavao Zanić, do jehož diecéze – jak známo – mezitím již světoznámé „místo zjevení“ náleží. Avšak podle nepochybně nejlépe informovaného vrchního diecézního pastýře v jeho prohlášení z jara 1990 jsou právě tam důvěřiví poutníci do slova a do písmene obelháváni a podváděni.

Kromě nezbytného finančního aspektu celého podniku ukazuje autor jako první – a nejspíš i dosud jediný – na nesmírně důležitou část údajných zjevení:

Biskup Zanić v této souvislosti pouze nesouhlasně zmiňuje Mirjanu, která tvrdila: „Naše Paní řekla, že všechna náboženská vyznání si jsou rovná.“ – A Mirjana takové zednářské fráze skutečně několikrát vložila do úst Naší Paní. Na dotaz svého mentora P. Vlasiće prý podle Mirjany Matka Boží řekla: „Katolíci se příliš separují od pravoslavných a muslimů. To není správné... Především na vesnicích schází jednota mezi náboženstvími.“¹ – A jak Mirjana dále ujišťuje, měla Naše Paní říci i následující: „Musíme respektovat každého člověka v jeho víře. ... Jestliže si nevážíte ostatních náboženství, pak sami opravdově nevěříte. Nejste křesťané, pokud si nevážíte pravoslavných i muslimů.“² – Nebo jinde: „Bůh řídí všechna vyznání tak, jako král své poddané.“ – A pak znovu: „Řekni... všem, že jste to vy, kdo vás separoval zde na zemi. Muslimi, pravoslavní i katolíci si jsou před mým Synem všichni rovni, protože jste všichni moje děti.“

Již jen z citované ukázky je zcela zřejmé, že „Gospa“ z Medžugorji, která hlásá protikřesťanské zednářské ideje, nemůže být skutečnou Matkou Boží!

Předkládanému dílu magistra teologie Johanna Rothkranze z roku 1991 tedy nejde o nic jiného, než na základě zmíněného prohlášení kompetentního místního biskupa i několika dalších hodnověrných zdrojů napomoci pravdě k vítězství odhalením lži z Medžugorji. Je pochopitelné, že se pravda všem líbit nebude, ale to nemění nic na tom, že musí být řečena.

¹ Citováno podle Weinzierla.

² Tamtéž.

Předmluva vydavatele

Již po léta proudí zástupy poutníků do Medžugorji v Hercegovině (Jugoslávie),³ protože se tam údajně má zjevovat Matka Boží. Pro Medžugorji kompetentní biskup z Mostaru, msgr Pavao Zanić, je však pevně přesvědčen, že se tam Maria **nezjevuje**.

Se svým názorem ostatně není sám, protože ze 42 jugoslávských biskupů (diecézních, světicích i penzionovaných) **žádný** veřejně neprojevil ani neobhajuje víru v pravost zjevení v Medžugorji.

Ze stovky světských kněží v Hercegovině také **ani jediný** nevěří na zjevení „Gospý“, jak se tam říká Panně Marii.

Františkáni v Jugoslávii, z jejichž řad pocházejí realizátoři podvodu století v Medžugorji, se již mezitím v otázce pravosti zjevení rozštěpili na dva tábory. Ti z nich, kteří nejsou v opozici k mostarskému biskupovi a naopak s ním dobře spolupracují, na mariánské zjevení nevěřejí. Mnozí dokonce Medžugorji ani nenavštívili. Naopak spolu s mostarským biskupem bojují proti **lžím z Medžugorji**, neboť se obávají, „že **Bůh nás františkány přísně potrestá, protože jsme do celého světa šířili lži a ještě na nich vydělávali peníze**“.

Teolog Johannes Rothkranz v předkládaném díle odhalil některé ze lží, aby mohli jasně rozpoznat pravdu všichni, kteří svůj zdravý lidský rozum ještě nepřenechali františkánům z Medžugorji nebo jej neztratili jinde.

Vydavatelství Pro Fide Catholica děkuje autorovi za již tak dlouho potřebné poučení o lhářích z Medžugorji a doufá, že hodnostáři pokoncilní církve snad již nebudou otálet s ukončením ďábelské hry. Kdo jednou zná lži z Medžugorji, nemůže se nadále skrývat za jalovým argumentem, že dokud církev o událostech definitivně nerozhodne, nadále trvají jako „zjevení“. Nelze přece čekat na konec zjevení, které se **vůbec neudálo!**

Vydavatelství Pro Fide Catholica se tím cítí být povinno svému Pánu Ježíši Kristu, který přišel na svět, „aby vydal svědectví pravdě“ (J 18,37) a „rozbil dílo ďábla“ (J 3). Vydavatelství také nemůže nadále trpět, aby falešní proroci vkládali své lži do úst svaté Matky Boží a tím Ji tak hluboce uráželi.

Vydavatelství Pro Fide Catholica

³ Psáno ještě v době před rozbitím Jugoslávie; pozn. překl.

1. Nepohodlný biskup

Od června 1981 se hodně mluví o malé chorvatské obci Medžugorji. Skupině dětí se tam od té doby údajně každý den zjevuje Matka Boží, a zjevením i poselstvím se ani po deseti letech nedá předvídat nějaký konec. A přestože řečené jevy stále ještě trvají, pokoncilní církev až dosud nechtěla a nechce k nim zaujmout definitivní postoj. Ten je rozumný a dokonce příkázaný v případě, že od počátku nic závažného nemluví proti pravosti nějakého zdánlivě nadpřirozeného fenoménu. Jakmile však dostačující příznaky nebo dokonce důkazy mluví pro podvod buď ze strany ďábla nebo na událostech účastných lidí, pak přirozeně nemá smysl připouštět podvodu nějakou ochrannou lhůtu, kterou by pak on sám mohl podle libosti protahovat.

Vlastně by mělo být samozřejmé, že právě řečené musí být každému normálnímu člověku snadno pochopitelné. Jenže tomu tak ani zdaleka není! A přesto má pro Medžugorji kompetentní diecézní biskup z Mostaru, msgre Pavao Zanić, nejpозději od roku 1983 nesporné důkazy, že se v Medžugorji od samého počátku lhálo. Když však poté považoval za nezbytné s podvodem skoncovat a své materiály předložit veřejnosti, nestáli náhle na pranýři „vizionáři“ a muži za nimi, nýbrž on sám! Namísto vyhodnocení biskupovy dokumentace jím řádně ustavenou vyšetřovací komisí a vyvození nevyhnutelných závěrů si Řím raději zakryl oči i uši. „Svatý Stolec“, říká sám biskup Zanić ve svém prohlášení z 9. února 1990 (č. 24), „... tříletou práci komise nikdy neviděl, nemluvě o jejím posouzení.“ – Ani to však pořád ještě není všechno. Bez udání důvodů vzal Řím biskupovi všechny doklady z rukou. „Jím svého času ustavená vyšetřovací komise na diecézní úrovni byla roku 1985 rozpuštěna. Vatikán nařídil svolání nové komise (1986) pod patronátem chorvatské biskupské konference (BKJ) a ke komisi byla přiřazena lékařská sekce. Biskupu Zanićovi byla současně uložena zdrželivost na veřejnosti. Zanić se však příkazu nedržel.“ (medjugorje aktuell č. 13/červen 1990, str. 3.)

Biskup Zanić skutečně o jemu nejlépe známých událostech vydal 9. února 1990 prohlášení, v němž se pod titulem „Pravda o Medžugorji“ v 29 bodech vysvětluje, z jakých důvodů nemůže být ani řeč o skutečném mariánském zjevení. Důležité biskupovo prohlášení pak bylo v květnu 1990 (str. 16-25) kompletně přetištěno v angličtině americkým katolickým časopisem „Fidelity“, z něhož je zde citováno.⁴ Biskup, jemuž nesmírně záleželo na zachování věrnosti Římu a papeži („ohledně své biskupské služby jsem ... ještě nikdy od Svatého stolce nedostal výtku nebo výstrahu“ – č. 12), zjevně Římem uloženou „zdrženlivost“ nedodržel, protože nemohl nadále přihlížet, jak se mu každodenně přímo před očima odehrává nestydatý podvod. Mocná internacionální medžugorská lobby si ovšem zjevně nepřála vzít na vědomí jako taková jím předložená tvrdá fakta.

⁴ Ve vlastním překladu (do němčiny), osobně pak biskupem Zanićem autorizovaným dopisem z 24. srpna 1990.

Příkladně viditelné to bylo třeba v generálním prohlášení „Medžugorského centra Německa“⁵ z 30. května 1990, kde se pod bodem 1 lapidárně konstatuje: „Odmítavý postoj pro obec Medjugorje kompetentního biskupa z Mostaru k událostem není nový. Přiházívá (sic!) se v odstupech a z různých pohnutek.“ – Méně zdrženlivějšími slovy se tam přece neříká nic jiného, než „biskup Zanić pořád mnoho mluví; měl by se prostě nechat povídat“. – Nakonec se z celého biskupova prohlášení nepřímo reaguje na jediný bod č. 4: „Podnětem k obratu původně k zjevení pozitivně se stavícího biskupa byl spor s mladým knězem, kterého postihl nejpřísnějšími církevními tresty. Zmíněný konflikt nebyl v žádné příčinné souvislosti se zjevením. Mladý duchovní se v důsledku tvrdého postupu svého nadřízeného lidsky zhroutil. Pod nátlakem se tenkrát jedna z vizionářek ptala Madony po příčině konfliktu. To mělo být biskupovi důvodem k větší trpělivosti, ale vedlo to jen k utvrzení jeho postoje vůči Medžugorji a k formulaci: „Madona, která kárá kompetentního biskupa, nemůže být Madonou.“ (Tamtéž.) – Kromě toho se citovaný bod prohlášení Německého medžugorského centra jen hemží nepravdami, polopravdami a zkreslováním, k čemuž se na svém místě ještě vrátíme. Zde si pouze k pochopení věci objasníme následující:

Nešlo o „jednoho duchovního“, nýbrž o *dva*, a konkrétně o dva františkány. Že místní františkáni byli již od počátku „zjevení“ ve „sporu“ s biskupem Zanićem, k tomu dostatečně přispěly zprávy médií o Medžugorji a dodnes to fanatickým stoupencům Medžugorji slouží k vysvětlování odmítavého postoje biskupa osobní nechtí msgre Zaniće k františkánům, kteří jsou duchovními pastýři Medžugorji i přilehlých obcí a zjevení od počátku velice horlivě propagovali. Věc však *tak* jednoduchá zdaleka není. Již zde narážíme na první ze lží, uvedené v titulu této knížky: O „*sporu*“ resp. o „*střetu*“ mezi biskupem a františkány se v tomto případě podle katolického pojetí nedá vůbec mluvit. Bude to okamžitě jasné, přečteme-li si Zanićovo vylíčení příčiny napjatých vztahů mezi vrchním pastýřem a františkány (č. 23 jeho prohlášení):

„Vztah mezi františkány a diecézním klérem ohledně pastýřských povinností ve farnostech Hercegoviny byl v souladu s návrhy samotných františkánů i biskupa Buconjiće OFM v roce 1899 upraven rozhodnutím Svatého Stolce. Podle řečeného rozhodnutí mají být farnosti rozděleny na dvě stejné skupiny věřících mezi františkány a světské kněžstvo. Protože však tehdy nebyl dostatek diecézních duchovních, byly jim zákonně příslušející farnosti roku 1923 předány františkánům ‚ad nutum Sanctae Sedis‘ (‚k dispozici Svatému Stoleci‘). Msgre Cule, první diecézní biskup z Mostaru, byl roku 1948 (komunisty) odsouzen k jedenácti a půl letům vězení. Po odpykání osmi a půl let trestu byl propuštěn. Poté začal počet diecézních světských kněží vzrůstat. Proto v roce 1968 Svatý Stolec františkánům přikázal přenechat pět farností diecéznímu kléru. Františkáni však předali pouze dvě farnosti. Po dlouholetých rozhovo-

⁵ V originále „Medjugorje-Zentrum Deutschland“, cit. podle „medjugorje aktuell“ č. 13/červen 1990, str. 3.

rech a vyjednávání vyšel roku 1975 dekret Svatého Stolce o rozdělení farností v Hercegovině. Františkáni však dekret otevřeně odmítli, přestože pečovali o více než 80 procent věřících. Za neposlušnost byla poté roku 1976 sesazena celá hierarchie františkánské provincie včetně tehdejšího provinciála Siliće, a od té doby není provincie samostatná, nýbrž je přímo řízená řádovým generálem „ad instar“. Dodatečný trest spočíval v tom, že se františkáni Hercegoviny nesměli účastnit volby řádového generála v roce 1979. První, co nový generál řádu kladl na srdce spolubratrům v Hercegovině, byla „poslušnost vůči hercegovskému biskupovi a dobrá spolupráce s ním“. Přesto tam neposlušnost vládne dnes stejně jako dříve, a „Naše Paní“ vzpurnost františkánů od počátku chránila. Vicka ve svém deníku zjevení píše, že Naše Paní jí řekla, že vinu na všech nepořádcích v Hercegovině má biskup (viz výše č. 9!). A to jí bylo mnohokrát opakováno. Sami františkáni jsou rozhádáni. Františkánské opozici, obhajující Medžugorji, se podařilo porazit svou vlastní vrchnost „ad instar“, usilující o dobré vztahy s biskupem, a dokázala etablovat skupinu, obhajující zjevení. Nový provinciál „ad instar“, P. Jozo Vasilj, nedokázal nastolit smír a pořádek mezi svými bratry, takže se nakonec raději uchýlil na misi v Zairu a nechce se odtamtud vrátit! (Není také to jeden z „dobrých“ plodů pokoncilního vývoje?) Byl nahrazen viceprovinciálem a řádový generál vyzval všechny k poslušnosti; v opačném případě bude nucen provincii zrušit. „Je na čase, aby každý převzal osobní odpovědnost dříve, než budou vyneseny tresty nebo provincie zrušena.“⁶ Provincie nedostane vlastní hierarchii dříve, než uposlechně dekretu. Tři vizitátoři františkánského řádu, kteří r. 1988 provincii navštívili, shodně prohlásili, že tam není ani jediný františkán, který by byl ochoten dekretu uposlechnout. Toto konstatování je sice poněkud přehnané, ale současně výmluvné.“

Je právě citované podání msgr Zaniće hodnověrné? Nepochybně, protože biskup je přitlačen ke zdi a nemůže si dovolit sebemenší chybu např. nějakou nepravdou. Jeho protivníci, kteří mají k dispozici mohutný blok církevních a dokonce i mimocírkevních médií a za sebou miliony zfanatizovaných stoupenců, by to tím měli jen snazší. Co je však na vývodech msgr Zaniće tak pozoruhodné?

Nuže, tzv. „spor“ mezi biskupem a františkány se vybarvil jako jasná a neustálá neposlušnost chorvatských františkánů vůči římskému dekretu, za jehož uposlechnutí se mostarský biskup musí svým úřadem zasazovat. Jestliže se františkáni vzpírají Římu i kompetentnímu místnímu biskupovi jako svému představenému a správci, pak to není žádná „rozmlška“ mezi rovnoprávnými stranami, nýbrž vzpoura podřízených proti právoplatnému nadřízenému. Totéž platí o „sporu“ biskupa ne s jedním, nýbrž s dvěma mladými františkány, kteří navzdory *manifestačnímu* těžkému provinění proti řádové kázni (slib čistoty) odmítají akceptovat kompetentním biskupem uložené důsledky (suspendování)!

⁶ Úřední akta františkánského řádu, fascikl I/89.

Otevřenou a troufalou vzpouru františkánů vůči biskupovi vydávat za (neutrálně znějící) „rozmíšku“ resp. za (stejně neutrálně znějící) „spor“ totiž neznamena nic jiného než *lhát*. Tato lež jistých stoupenců Medžugorji je jen tak říkajíc posledním článkem dlouhého řetězu lží, který se spojil podle známých Schillerových slov: „Je prokletím zlého skutku, že musí znovu a znovu plodit zlo.“

2. Smích „vizionářů“

Na první zjevnou lež jedné z údajných vizionářek narazil msgr Zanić již na samém počátku aféry. „Měsíc po začátku ‚zjevení‘, sděluje biskup (č. 5), ‚jsem se odebral do Medžugorji vyslechnout ‚vizionáře‘. Každého z nich jsem vyzval složit přísahu na kříž a žádal mluvit jen pravdu. (Rozhovory i přísaha byla nahrány na magnetofon.) První byla Mirjana: ‚Šli jsme hledat naše ovce, když tu náhle...‘ (Farní kaplan ji přerušil a řekl mi, že ve skutečnosti si šli zakouřit, což před rodiči tajili.) ‚Moment, Mirjano, jsi pod přísahou. Šli jste ven hledat své ovce?‘ Mirjana si stydlivě dala ruku před ústa: ‚Odpusťte, šli jsme si zakouřit,‘ řekla. Poté mi ukázala hodinky, na nichž se udál ‚zázrak‘, protože ručičky byly do sebe zaklesnuté. Vzal jsem hodinky k znalci, který prohlásil, že velmi pravděpodobně byly poškozené pádem. Vrátil jsem je Mirjaně a napomenul ji, aby nadále nemluvila o zázraku. Ale na později nahrané kazetě dál vyprávěla, jak se stal zázrak s hodinkami a také že tehdy vyšli hledat své ovce.“

Kromě později znovu tvrdohlavě opakovaných nepravd, které Mirjana sama již předtím odvolala v přítomnosti biskupa i svědků, je zde velmi zářející okolnost, že by se Královna Nebes měla zjevit právě takovým mladistvým, kteří se chystali udělat něco zapovězeného.

Na oprávněnou domněnku, že šest „vizionářských dětí“ si příběh o zjevení vymyslelo, ukazuje ostatně i lež o ovcích, která podvědomě připomíná zjevení v Lourdech, La Salettě a Fatimě. Američan E. Michael Jones, jeden z mála, kteří si dali práci posvítit si kriticky na Medžugorji z pohledu věřícího katolíka,⁷ si pozorně vyslechl zvukový záznam, na němž je nahrán první výslech „vizionářky“ zpočátku ještě skeptickým medžugorským farářem P. Jozo Zovkem OFM. Z dotazování 30. června 1981, sedmého dne údajných zjevení, k němuž došlo v 18.30 hod., cituje následovně (str. 116 ad.):⁸

„Neruší vás,‘ ptá se P. Zovko vizionářky, ‚že jsou při tom Ljubica Vasilj-Gluvićová a Mica Ivankovićová?‘ – ‚Ani v nejmenším,‘ odpovídají děti a rozesmějí se. Pak říká Mica: ‚Zapomněla jsem je (vizionáře) poprosit, aby se zeptali Panny Marie, zda se nehněvá ani na nás.‘ – Děti se znovu rozesmějí. P. Zovko se je snaží přivést k vážnosti. ‚Kdy jste se rozhodli odjet z vesnice?‘ – ‚Byly tři hodiny.‘ – ‚To je ale zajímavé. Máme zde obrovský zástup a vy se klidně někam ztratíte a nahoře na

⁷ *The Untold Story*, 2. vyd. South Bend 1989. (Viz Úvodní slovo editora českého překladu.)

⁸ Zde anglického originálu knihy; pozn. překl.

kopci si děláte z lidí legraci.' P. Zovko vypadá rozzlobeně. V průběhu dalšího vyptávání se však situace uklidňuje a P. Zovko podléhá náladě. Děti se najednou hlásí, že mají hlad. ... 'A co chcete pít,' pokračuje P. Zovko, 'třeba něco silnějšího?' – 'Otče, copak nevíte, že jsme tu autem? Ljubica na to musí myslet, když řídí,' žertuje Mica a znovu se všichni rozesmějí. 'Nedělejte si starosti,' namítá jim P. Zovko, 'vy jste andělé a těm se nemůže nic stát,' a znovu všichni propukají v záchvat smíchu. 'Andělům se nic nestává,' opakuje P. Zovko. 'Zeptejte se Gospý, co se mnou udělá za to, že jsem vás unesla,' říká Ljubica. 'Bude ti za to vděčná,' opáčí Jakov a opět propuká bouřlivé veselí.

Záchvaty smíchu jsou asi následkem duševní úlevy. Všichni se cítějí volněji, protože se zdá, že klíčová postava je mimo nebezpečí. Bylo stanoveno, že zjevení by měla skončit v pátek v kostele, jak si to přál P. Zovko. Mlčenlivý ústupek dětí v dotazování ze 30. 6. mu ovšem měl podezření jen potvrdit. Přesto je však na jeho reakci udivující, že souběžně s rostoucí skepsí sílilo i Zovkovo přání po řízení zjevení. Místo jeho odhalení jako podvodu má podle všeho spíše zájem, aby je dostal pod kontrolu, a děti se mu v tom jen až příliš ochotně podřizují. Poznaly už, že P. Zovko jejich historku prohlédl. Současně jsou si i vědomy toho, že stále roste počet přicházejících lidí i jejich netrpělivost.“

Pak, říká Jones dále, již prostě nevědí, jak se zase dostat z hloupé historie, do níž se tak lehkomyšlně pustili. Doufají jen, že páter dovede k dobrému konci trapnou aféru, která již v krátkém čase přilákala mnoho set lidí z širokého okolí. Avšak páter, za nímž velmi pravděpodobně vězejí další spolubratři, o nichž si později promluvíme, se rozhodl dětmi z žertu vymyšleného „zjevení“ využít pro účely svého řádu v jeho obtížích. Od toho dne je uzavřeno mlčenlivé spolupachatelství na život a na smrt ve velkém podvodu z Medžugorji mezi zúčastněnými pátery a „vizionáři“. „Zjevení“ pak přirozeně neskončí v pátek 3. července 1981 ve farním kostele v Medžugorji.

3. Konec „zjevení“

Tím je již zpečetěna další velká lež z Medžugorji. Podle slov „vizionářů“ z 30. června 1981 jim Královna Nebes sdělila, že se bude zjevovat už jen příští tři dny. Kdyby to Maria bývala *skutečně řekla*, pak by se až do dnešního dne sama usvědčovala ze lži! Biskup Pavao Zanić o tom píše (č. 11) takto:

„Crnica je vesnice poblíž Medžugorji. Osmý den po začátku zjevení v Medžugorji bylo i ‚zjevení‘ blízko Crnice. ‚Vizionáři‘ ještě ten večer o události vyprávěli páteru Jozo Zovkovi, tehdejšímu faráři v Medžugorji. Prohlásili, že Naše Paní jim čtyřikrát nebo pětkrát řekla, že se bude zjevovat už jen po příští tři dny, tedy 1. až 3. července. Páter Ivo Sivrić jejich sdělení nahrál na kazetu a zveřejnil. O několik let později vydal P. Janko Bubalo knihu s titulem ‚Tisíc setkání s Naší Paní‘. Jsou v ní mj. rozhovory s Vickou. Vicka událost v Crnici

nezmiňuje a proto se jí P. Bubalo ptá, zda Naše Paní řekla nebo neřekla „již jen tři dny“. Vicka odpověděla, že si již nevzpomíná! – Protože zjevení pokračovala, snažili se obhájci Medžugorji najít různé výmluvy k vysvětlení, proč vizionáři řekli „už jen tři dny“. Ordinariát vlastní protokol svědků zjevení z 3. července 1981. Toho dne řekl jeden z františkánů věřícím: „Budete velkými hříšníky před Bohem, jestliže se zjevení přeruší.““

Poslední věta je jistě mimořádně poučná poznámka. Co však mohlo děti přimět, aby omezily „zjevení“ jen na tři dny? Trojka je přirozeně číslo, které je jako první napadlo. Trojka je archetypické číslo, jakési pračíslo: „Do třetice všeho dobrého!“ O skutečném autorství údajného sdělení Panny Marie ovšem nelze pochybovat jen ze zmíněné číslice. Michael Jones (str. 114 ad.) doslova cituje z biskupem zmíněné zvukové kazety a současně nám dodává jediné srozumitelné zdůvodnění pro svévolné prohlášení „vizionářů“.

„Údajná zjevení,“ říká Jones, „nyní (30. června 1981) trvají již šestý den a každým dnem také přichází stále více nedočkavějších lidí. Chtějí vědět, co se zde událo a ovšem zda také mohou něco uvidět. Začíná strašit legenda, že prý děti berou drogy. Tlak doléhá na každého a situace se stává hroznou až nesnesitelnou. Lidé věří, že si z nich děti dělají blázny. Vicka už nemůže v noci spát a prosí Svatou Pannu o zastavení znamení, což se jí v této kritické době zdá být pro děti nejlepší, aby se dostaly z tísnivé situace.“

Sám Zovko si klade otázku, jak dlouho má ještě celá záležitost pokračovat. V hovoru s Mirjanou, která je zjevně hlavou celé skupiny, se jí ráno toho dne ptá:

„Jak dlouho, myslíš, že budete mít ještě vidění?“ načež dostává pozoruhodnou odpověď: „Něco mi v nitru nepřestává říkat: Ještě dva nebo tři dny.“ Mirjana: „Ptala jsem se Jí, kolik dní se nám ještě bude zjevovat, tedy kolik dní přesně, a Ona odpověděla: Ještě tři dny.“ „Ještě tři dny,“ opakuje P. Zovko slavnostně. Mirjana: „Ještě tři dny, to znamená do pátku. Pak jsme se zeptali, zda by Jí hněvalo, kdybychom místo na Podbrdo chodili za Ní do kostela. Při otázce nám připadala být poněkud *nerozhodná*. Zdálo se, jako by se Jí ta myšlenka nelíbila, ale nakonec řekla, že se nezlobí.“ – Gospa byla nejen nerozhodná, ale zmýlila se i ve věci doby trvání zjevení. Možná se později rozmyslela jinak, resp. vizionáři neříkali pravdu. Každopádně to všechno nevypadá příliš logicky – nebo snad přece jen ano? Hledí-li se na výpovědi dětí očima psychologa, pak jasně vyvolaly zmatek, překračující jejich nejdřívejší fantazii. Nyní však již nezvládají břemeno a nejrady by se vším skoncovaly. Proto zvěstují, že do tří dnů bude po všem. To je, psychologicky nahlíženo, zcela evidentní. A pokud obhájci pravosti zjevení věří, že náš psychologický výklad zachází příliš daleko, mohli by nám snad oni vysvětlit, proč by Matka Boží měla vůbec říkat, že se bude zjevovat ještě po tři dny?“

Přijít s takovým prohlášením asi nebylo snadné. Proč děti svou předpověď nemohly dodržet, bylo již naznačeno výše. Někteří františkáni si říkali, že příznivé okolnosti by se mělo řádně využít a na dětmi podpáleném ohni si přihrát svou polívčičku. Lze ovšem pochybovat, že by již tenkrát pomýšleli na více než desetileté

trvání své akce. Můžeme mít za to, že i oni byli překvapeni stále ještě podceňovanou vlastní dynamikou pokračujícího podvodného manévru, a E. Michael Jones může mít docela dobře pravdu citováním starého čínského přísloví: „Kdo se veze na hřbetě zuřivého tygra, tomu se těžko sestupuje.“ – Dodnes ani páteři, ani vizionáři nenašli způsob, jak se zbavit duchů, které sami vyvolali. V tom je také důvod, proč své klamané publikum nechávají již desátý rok čekat na slíbené „velké znamení“, o němž sami nejlépe vědí, že se nikdy nedostaví!⁹

4. „Velké znamení“

Když už se jednou rozhodlo nechat Gospu zjevovat se i nadále, bylo nutné dětmi dosti břídlivky započatou věc co nejrychleji profesionálně vylepšit. Ve Fatimě, posledním velkém a církevně uznaném zjevení Panna Maria roku 1917 před zhruba 70 000 lidmi způsobila proslulý „sluneční zázrak“, který vizionáři předem správně ohlásili jako „znamení“. V časopisu katolické mládeže „Komm mit“¹⁰ vypráví jistá Angelika Eckardtová o návštěvě Medžugorji. Říká se tam: „Matka Boží ostatně dala vizionářským dětem naději na *velký zázrak*, který brzo nastane. Děti také vědění, kdy přijde, ale nechtějí to prozradit.“ – Mezitím uběhlo dobrých sedm let, ale „velké znamení“ na sebe stále ještě nechává čekat...

„V prvních měsících,“ vysvětluje biskup Zanić (č. 19), „děti často říkaly, že ‚velké znamení‘ přijde hodně brzy, rychle, atd. Když skončil první rok, začaly mluvit jinak. ... Cílem je udělat ze všech blázny, dost naivní na to, aby čekali na slíbené znamení do konce světa. Již dříve jsem řekl a znovu v tomto prohlášení opakuji: Když nám Naše Paní zanechá znamení, o němž mluví ‚vizionáři‘, poputuji po kolenou z Mostaru do Medžugorji (30 km) a poprosím františkány i ‚vizionáře‘ o odpuštění.“

Biskup dobře ví, proč si může být tak jistý svou věcí. Vždyť on sám i první komise již roku 1985 jednoznačně usvědčili „vizionáře“ Ivana Dragiceviće ze závažné lži ohledně „velkého zjevení“. Dejme znovu slovo msgru Zanićovi (č. 16):

„Pokud jde o ‚velké znamení‘, Vicka je třináctkrát zmiňuje ve svém deníku, čtrnáctkrát se o něm mluví ve farní kronice a dvaapadesátkrát je o něm řeč na kazetách i v mnoha rozhovorech s biskupem. Na jaře 1982 jsem ‚vizionáře‘ vyzval napsat všechno, co o ‚znamení‘ vědění, a to otevřeně a bez jakéhokoli ‚tajnůstkářství‘. Navrhoval jsem, aby informace napsali na papír s kopií. Poté se vše vloží do uzavřených obálek; jeden exemplář si ponechají oni, druhý biskup. Kdyby se pak ‚znamení‘ událo, obě obálky se otevřou a uvidí se, zda tam bylo skutečně takto předpověděno nebo ne. Páter Tomislav Vlasić,

⁹ Přesto se dodnes hejna omámených „jepic“ slétají k falešnému světlu Gospy v Medžugorji; pozn. editora.

¹⁰ Č. 8-9/1983, str. 13 ad. Volně česky „Pojď s sebou“ nebo „Nezůstávej pozadu“; pozn. překl.

tehdy ještě farář v Medžugorji, ‚vizionáře‘ pověřil prohlásit, že jim Naše Paní zakázala něco psát a proto také nic nenapsali. Ivan Dragicević byl ovšem tou dobou ve františkánském semináři v bosenském Visoku a nebyl o (údajném zákazu psaní) informován. Dva členové první vyšetřovací komise, dr. M. Zovkić a dr. Z. Puljić (dnes dubrovnický biskup) odjeli Ivana do Visoka navštívit. Předali mu zelenavý papír s předtištěnými otázkami. Ivan sepsal obsah ‚znamení‘, dokument v jejich přítomnosti datoval a podepsal beze slov nebo známek obav. O několik let později Laurentin uvádí, že mu Ivan osobně sdělil, že tehdy nic na žádný papír nepsal a oba členové komise že se mýlí. 7. března 1985 vyhledali Ivana tři členové komise s dotazem, zda je pravda, co Laurentin uvedl. Ivan řekl, že je to pravda a oni že mohou klidně jít a obálku v biskupské kanceláři otevřít, protože v ní najdou jen prázdný list papíru. Vrátili se tedy do Mostaru, kde právě komise zasedala, a v přítomnosti všech členů obálku otevřeli. Našli v ní zelenavý papír s napsaným obsahem ‚znamení‘: ‚Naše Paní řekla, že nám zanechá znamení. Jeho obsah vám s důvěrou oznamuji. Znamením je, že v Medžugorji bude velká svatyně ke cti mého zjevení, svatyně pro můj obraz. Kdy se tak stane? Znamení přijde v červnu.‘

datum: 9. květen 1982

vizionář: Ivan Dragicević.

Poté, co vyslechli takovou lež, chtěli členové první komise zastavit všechny další práce, ale nakonec přece jen pokračovali. Několik dní po zmíněné události si P. Slavko Barbarić OFM vzal ‚vizionáře‘ včetně Ivana někam stranou a všem poradil sestavit prohlášení, že Ivan znamení neprozradil!“

Na jiném místě svého prohlášení (č. 2) biskup říká, že má „nejméně dvacet důvodů“ nevěřit v pravost zjevení v Medžugorji, „přičemž již jediný z nich čestným a ve víře poučeným lidem postačuje k závěru, že zjevení nejsou nadpřirozeného původu“. Zde máme jeden takový důvod. I kdyby všechno ostatní v Medžugorji bylo perfektní, i kdyby Ivan komisi nelhal o „velkém znamení“, které se pak v červnu roku 1982 nedostavilo, i přesto by katolické učení o rozlišování duchů znamenalo pro Medžugorji „konec“. V knize Deuteronomium (18,21 ad.) čteme: „Kterak mohu poznati slova, kterých Hospodin nemluvil?“, budiž ti toto znamení: Nevyplní-li se, co prorok ten ve jménu Hospodinově předpověděl, to Hospodin nemluvil, ale prorok ve své opovázlivosti si to smyslil.“ – Tím je již vynesena definitivní soud nad Medžugorjí.

5. Dva páteři v tísní

To nám ovšem nebrání důkladně se podívat i na další lži z Medžugorji, abychom si mohli udělat co možná nejúplnější obrázek o velkém podvodném manévru. Jak jsme se již výše dozvěděli z prohlášení Německého medžugorského centra ze 30. května 1990, „konflikt“ mezi biskupem Pavao Zanicem a jedním (ve skutečnosti dvěma) mladými kněžími údajně neměl „žádnou příčinnou souvislost se zjevením“. Ze strany autorů prohlášení nemusí jít o vědomou lež, ale objektivně to neodpovídá pravdě. „Vizionáři“ se totiž již v prvním roce „zjevení“ marně snažili oklamat biskupa Zaniče bezostyšným lhaním ohledně velmi těsné příčinné souvislosti mezi „zjevením“ a osobními problémy jistých františkánů.

„14. ledna 1982,“ tedy něco přes půl roku po začátku aféry, píše msgre Zanic (č. 7), „přišli mne navštívit Vicka, Marija a malý Jakov. Vicka začala mluvit poněkud nervózně, protože mi vyprávěla lži: ‚Poslala nás Naše Paní říci vám, že s františkány jednáte příliš přísně...‘ ‚Jak přísně?‘ ‚To nevíme!‘ Dva františkánští kaplani v Mostaru, Ivica Vego a Ivan Prusina, které se biskup snažil z města vzdálit, protože vyvolávali neklid a neposlušnost mezi věřícími nově zřízené místní kapitulní fary, se svému nadřízenému bránili tvrzením, že Mostar nemohou opustit, protože Naše Paní jim skrze Vicku řekla, aby zůstali. Informaci mám od člena provinciální františkánské rady. Při našem setkání jsem se Vicky zeptal: ‚Zmínila se naše Paní o mostarských kaplanech Vegovi a Prusinovi?‘ ‚Ne, nezmínila. My je (kaplany) vůbec neznáme,‘ odpověděli všichni tři. Náš rozhovor trval 30 minut a celý jsem si nahrál na magnetofon. Opakoval jsem otázku ohledně mostarských kaplanů, a znovu odpověděli pouze: ‚Neznáme je.‘ Později jsem na základě Vicčina deníku zjistil, že kaplany velice dobře znali. Bylo mi jasné, že děti lhaly, ale nic jsem neřekl, abych během našich rozhovorů neztratil jejich důvěru.“

O necelé čtvrtletí později, pokračuje biskup ve své zprávě (č. 8), „mne 4. dubna 1982 přišli Vicka s Jakovem ‚navštívit z pověření Naší Paní‘. Mostarští kaplani Vego a Prusina byli v lednu tohoto roku svými nadřízenými vyloučeni z františkánského řádu. Zapuzené kaplany hájilo mnoho apoštolů Medžugorji i ‚Naší Paní‘. Vicka začala náš rozhovor velice rozčileně: ‚Když jsme u vás posledně byli, všechno jsme vám nevyprávěli, a proto nás Naše Paní pokárala. Mluvili jsme o tolika věcech a proto jsme tehdy na to zapomněli...‘ ‚Co jste zapomněli? ‚Naše Paní nám přikázala říci vám, že kaplani Vego a Prusina jsou kněží a proto mohou sloužit mši stejně jako ostatní duchovní.‘ ‚Moment. Mluvila Naše Paní také o našem posledním setkání?‘ ‚Ano, a právě proto nás k vám poslala. Ale posledně jsem mluvila o mnoha jiných věcech a zapomněla jsem to zde zmínit.‘ Během předcházejících setkání jsem se několikrát přímo zeptal, zda Naše Paní říkala něco o obou kaplanech. Bylo zcela jasné, že Vicka lhala, a to byl důvod nevěřit ani jejich ostatním tvrzením. Marija a Jakov se na lži ostatně také podíleli.“

A pak se biskupovi dostaly do ruky Vicčiny zápisky (č. 9): „Koncem ledna 1983 za mnou přišel P. Grafenauer, kněz jezuitského řádu, se záměrem vyšetřit fenomén Medžugorje. Vyslechl si zhruba 20 kazet hlasových záznamů a následně prohlásil, že do Medžugorji nepůjde, protože došel k závěru, že se tam Naše Paní nezjevuje. Na mé naléhání se tam přesto vydal a po několika dnech se vrátil jako ‚konvertita‘ pátera Vlasiće. Přinesl s sebou několik dokumentů, hodil mi je na stůl a řekl: ‚Zde je to, co vám Naše Paní chce sdělit!‘ Chápal jsem to jako intriku, zaměřenou na znemožnění biskupa s pomocí Naší Paní. Přinesené dokumenty byly kompilací z Vicčina deníku, farní kroniky a rukopisných listin. Proto je těžké zjistit, kdo je jako první zkoncipoval. Vicka i obhájci Medžugorji tyto podklady před biskupem tajili více než rok. Uvádím zde z nich několik citátů:

19. prosinec 1981: ‚Naše Paní řekla, že biskupa je třeba pokárat za nepořádky v Hercegovině. Také řekla, že P. Ivica Vego nemá být pokárán, protože veškerou autoritu má právě biskup. Naše Paní dále řekla, že (Vego) má zůstat v Mostaru a neodcházet.‘

3. leden 1982 ‚Všichni vizionáři se společně ptali Naší Paní na P. Ivicu Vegu. Naše Paní odpověděla: Ivica je nevinný. Pokud jej vyhodí z františkánského řádu, ať zůstane statečný... Ivica je nevinný.‘ Naše Paní to pak opakovala třikrát.

11. leden 1982: ‚Ptali jsme se znovu na dva kaplany z Mostaru, a Naše Paní po dvakrát opakovala, co k tomu řekla již dříve.‘“

Pouhé tři dny po této poznámce v deníku, tedy 14. ledna, pak byla Vicka u biskupa v jeho kanceláři a tvrdila, že jména Vego a Prusina vůbec nezná! Ovšem 4. dubna 1982 (v souladu se svým deníkem, který msgr Zanić ještě neměl v ruce) přiznala, že oba kaplany již tehdy znala!

Že to nemohla být ‚Naše Paní‘, která ustavičně opakovala ‚Ivica je nevinný‘, vyplývá z následujícího pikantního detailu, který by biskup v zájmu P. Vegy raději zamlčel, kdyby to bylo bývalo možné (č. 2):

Páter Ivica byl ‚pro neposlušnost... z příkazu papeže svým řádovým generálem propuštěn z řádu, vyvázán ze slibů a suspendován ‚a divins‘. Ivica však nařízení neuposlechl, zůstal v klášteře, pokračoval v sloužení mší, udělování svátostí a žil se svou milenkou. Je velice neutěšený o tom vůbec mluvit, ale současně je to nezbytné, abychom viděli, kdo se staví za Naší Paní. Podle Vicčina deníku i výpovědí ‚vizionářů‘ Naše Paní třináctkrát tvrdila, že Vego je nevinný a viníkem je biskup. Když jeho milenka, jeptiška jménem sestra Leopolda, otěhotněla, opustili oba Medžugorji i řádový stav a začali spolu žít v nedaleké obci, kde se jim později narodilo dítě. Modlitební knížka Ivici Vegy se pak v Medžugorji i jinde stále ještě prodávala ve statisících výtiscích.‘

Jak vidno, neměli oba páteři v tísní (do níž upadli vlastní vinou) sebemenší zábrany naléhat na biskupa vymyšlenými ‚poselstvími‘, aby zrušil uvalené tresty. Biskup byl ovšem dost moudrý a připomněl si, že ani sám Ježíš o cizoložnici neře-

kl, že je „nevinná“ (srv. J 8); jak by potom Ježíšova Matka z Medžugorji mohla nepravdivě tvrdit, že ve smilstvu žijící řeholník je „nevinen“?

6. „Zázračná“ uzdravení

„Na medžugorské faře,“ sděluje Angelika Eckardtová v září 1983, „bylo ohlášeno již více než 150 *uzdravení nemocných* na základě přímluvy Marie.“ – Zázračná uzdravení samozřejmě patří k místu mariánského zjevení, které se má chápat jako Lourdy nebo Fatima. Děti i páteři nejspíš s touto věcí neměli příliš mnoho práce: Jedním z nejpříťažlivějších a nejčastějších motivů k pouti do Medžugorji bylo od počátku a je dodnes samo se vnucující přání i poslední naděje mnoha nevléčitelně nemocných lidí, dočkat se tam uzdravení na přímluvu Královny Nebes. Sugescie (známá z mnoha lékařských experimentů) může někdy vyvolat účinky, podobné zázračným (ale právě jen *podobné!*). A protože lidé pod silným vlivem přání jako otce myšlenky jsou až příliš snadno ochotni k posouvání hranice mezi přirozeně vysvětlitelným a zázračným, bylo od začátku jasné, že touha po zázracích si v Medžugorji také své „zázraky“ najde.

Co však Církev (v souladu s přírodními vědami) rozumí pod zázrakem? *Striktní porušení* přírodního zákona! V lékařské rovině se však skutečné porušení přírodních zákonů nechá logicky a nesporně prokázat jen tehdy, jsou-li současně splněny tři předpoklady: (1) Nemoc musí být podle posudku kompetentních lékařů skutečně nevléčitelná, (2) k uzdravení musí dojít „na místě“, tedy *během nejkratší doby*, kdy by sugescie nebo autosugescie nemohla v žádném případě docílit ani přibližně podobného výsledku, (3) uzdravení musí být *naprosté a trvalé*. Chybí-li jen jediný z těchto předpokladů (jejichž přítomnost mohou ve většině případů vědecky nesporně zjistit jen odborní lékaři), pak nelze v přísném slova smyslu mluvit o zázračném uzdravení. Co se však stalo v Medžugorji?

„Byla řeč o 50 zázračných uzdraveních,“ říká biskup Zanić (č. 4), „potom o 150, 200, 300 a tak pořád dál. Laurentin vybral 56 materiálových souborů a zaslal je ‚Lékařskému úřadu v Lourdech‘. Dr. Mangiapan v *bulletinu* z dubna 1984 odpověděl, že zaslané materiály jsou bez praktické ceny a nemohou být považovány za seriózní důkazy pravosti jevů v Medžugorji. Mnoho se napsalo o uzdravení Diany Basileové. Zaslal jsem její materiálový soubor dr. Mangiapanovi, který případ prostudoval a zaujal k němu následující stanovisko: ‚opinion plus que réservée‘ (‚můj názor je více než zdrženlivý‘). Jedná se o případ komplikované sklerózy. Více o něm bude v chystané knize.“

Avšak jednou rozjetá mašinérie lží láká mezitím miliony důvěřivých poutníků do Medžugorji zdánlivou vyhlídkou na zázračné uzdravení.

„Většina zbožného lidu,“ stěžuje si msgre Zanić (č. 21), „padla ve své naivitě za oběť *masivní propagandě* i povídačkám o zjeveních v Medžugorji. Tito lidé se dokonce sami stali nejhrořivějšími propagátory událostí. Vůbec ni-

kdy je nenapadlo, že pravda může být překryta dobře promyšlenou lží. Vůbec nevědí, že se nikdy nestalo ani jediné zázračné uzdravení, které by nebylo potvrzeno kompetentními experty a institucemi jako je např. ‚Bureau medical de Lourdes‘. V celé Hercegovině nikdo neví o nějakém skutečném uzdravení. Každý tam však ví, že malý Daniel, starý Jozo Vasilj, Venka Brajčićová a další, uvedení v prvních knihách o Medžugorji, rozhodně uzdraveni nebyli.“

V této souvislosti je zvláště poučný následující případ, vylíčený biskupem Zanicem (č. 22):

„Bylo mnoho slibů, které skončily tragicky. Nás však pouze zajímá, zda tyto sliby dala nebo nedala ‚Naše Paní‘, resp. zda byly nebo nebyly vymyšlené ‚vizionáři‘. Tragický konec Marko Blazeviće, jak jej popsal bývalý bělehradský arcibiskup, msgr Turk, říká prakticky všechno o ‚slíbených‘ uzdraveních. Arcibiskup 22. května 1984 napsal, že byl přijat jako pacient na kardiologické oddělení bělehradské nemocnice. Obdržel lůžko, na němž před ním ležel Marko Blazević z Buny u Mostaru, který se právě měl podrobit operaci. Pan Blazević vyprávěl svůj příběh arcibiskupovi, mnoha dalším pacientům, lékařům i pomocnému personálu. Naše Paní mu prostřednictvím ‚vizionářů‘ slíbila, že se operace zdaří. Řádová sestra, která asistovala na operačním sále, mi později napsala, že Blaževićova žena i dcera jí dávaly najevo fanatickou víru v ‚příslib Naší Paní‘. Jistý lékař byl rovněž slibem přesvědčen. Během operace se skupina pacientů před operačním sálem vroucně modlila. Nicméně pacient se po operaci již neprobral k životu. Později se mnoho mluvilo o události, která mnohé silně zklamala a zahanbila v očích jinověrců a ateistů. Podle svého zvyku zahalovat pravdu dokázal P. Vlasić dceru zemřelého pana Blazeviće přemluvit, aby vyhledala biskupa a řekla mu, že Naše Paní jim pouze přikázala modlit se, ale nepřislíbila zdar operce! Řekl jsem jí, aby nedělala lháře ze svého zemřelého otce ani z ostatních, s nimiž o tom mluvila.“

7. Vicčin deník

Ve své zde již zmiňované knize (str. 96 ad.) cituje E. Michael Jones vydavatele kanadského katolického časopisu ‚Challenge‘, Lary Hendersona, který na základě vlastních pozorování v Medžugorji došel k přesvědčení, že ‚vizionáři‘ jsou manipulováni františkány a zvláště P. Vlasićem. Na otázku, zda podle jeho mínění pocházejí ‚poselství‘ od kněží, Henderson v rozhovoru s Jonesem odpověděl takto: „To je jiná věc, která by si zasloužila prozkoumat. Protože poselství byla směřována odděleně na každé z dětí, byla všeobecná tendence mezi lidmi shromažďovat se kolem nich, a všech šest dětí říkalo zcela různé věci, což je opravdu hrozné. Ale v době mé přítomnosti v Medžugorji se všechno zastavilo, děti vyšly z dveří sakristie a protože se každou chvíli mělo pokleknout ke mši, děti odešly, aniž by mohly

být dotazovány. A když se lidé chtěli později něco dozvědět, museli jedno z dětí doslova obstoupit a dostali odpověď: „Ó, to se musíte zeptat pátera Vlasíce!“

Jones dále (str. 97 ad.) píše: „Mnichovský fotograf Walter Fürhoff, který byl v Medžugorji již vícekrát, dospěl k podobnému závěru poté, co si všiml, jak Marija Pavlovićová něco v sakristii opisuje. ‚Jednou jsem zpozoroval,‘ vypráví Walter, ‚jak si Marija zapisovala poselství. Protože byli v sakristii přítomni ještě jiní lidé, obrátila se k nim zády. Náhle zastrčila do kapsy kabátu další list papíru, ale tvářila se, jako když vytahuje kapesník. Ve skutečnosti se však jednalo o list papíru.‘ ‚Ale proč by to dělala?‘ ‚Zřejmě šlo o předlohu, z níž opisovala. Proč by se jinak snažila nechat papír potají zmizet v kapse? Tvářila se, jako by zapisovala poselství, a pak prostě nechala předlohu po opsání zmizet. Později v kostele už předčítala z listu, který nesl známky jejího rukopisu.‘

Když Fürhoff jindy přišel do sakristie, vyfotografoval Mariji, jak píše skloněna nad dvěma listy papíru. Jeden z listů s jejím vlastním rukopisem byl čtvercový, druhý s rukopisem dospělého obdélníkový. Fürhoff se ptal sám sebe, proč Marija ještě po začátku mše opisovala poselství. ‚Opravdu neměla žádný důvod opisovat je pro někoho z přátel nebo poutníků, protože bylo tak jako tak tištěno a rovněž vyvěšováno před kostelem. A proč tedy potom bylo nutné poselství ještě opisovat v sakristii při zahájení mše, když po bohoslužbě bylo k tomu dost času? Podle Gospý je přece mše důležitější než všechno ostatní.‘

Týden poté, co Fürhoff učinil svá pozorování, byly sakristie i místo zjevení pro veřejnost uzavřeny. Fürhoff to spíše připisuje experimentu Francouze Jeana-Louise Martina než svým vlastním poznatkům. Poté, co se doslechl, že děti se během zjevení nacházejí mimo čas i prostor (pozn.: tedy ve stavu skutečné extáze, kdy všechny normální smyslové vjemy mizí!), Martin se k Vicce přiblížil a udělal náhlé gesto, jako by se chystal vrazit jí prsty do očí. Vicka instinktivně ucukla a byla páterem Vigem rychle odvedena z místnosti. Po chvíli se znovu vrátila a prohlásila, že když se dívala na milostiplnou Pannu, vypadalo to, jako by Jí Ježíšek padal z náruče. Reakce, kterou si Martin vykládal jako snahu uhnout vypíchnutí očí, byl ve skutečnosti pokus o zachycení padajícího Ježíška, tedy alespoň podle Vicčina vysvětlení. Později stál Fürhoff venku u okna kaple zjevování a sledoval Mariju s Vlasicem, kteří tam seděli u harmonia a opisovali poselství.

O deníku Vicky Ivancovićové zde již byla řeč. Údajně obsahuje doslovné znění poselství matky Boží, kterých se Vicce mělo každý den dostávat. Proč však nebyl deník nikdy předán biskupské vyšetřovací komisi? Biskup Zanić (č. 19) o tom píše:

„Vicka během půl druhého roku zapsala ‚život Naší Paní‘ a bylo to údajně velké tajemství, které má být zveřejněno až poté, ‚co to Naše Paní dovolí‘. Komise si deník o Naší Paní vyžádala, ale ‚Naše Paní‘ požadavku nevyhověla. Smí komise deník alespoň vidět, aniž by jej otevřela nebo vzala s sebou? Ne, ani to nesmí!“

Děti i jejich instruktoři mohli přirozeně počítat s chápavým porozuměním veřejnosti odmítnout vydat deník jménem „Gospý“, protože téměř každý zná příběh pro-

proslulého „třetího tajemství“ z Fatimy, jehož vydání vizionářské děti jménem Panny Marie neústupně odmítaly, až bylo nakonec se souhlasem Matky Boží předáno kompetentnímu biskupovi v Leirii, který je pak doručil papeži. Celkem 60 (!) „tajemství“ z Medžugorji ovšem podle informací msgr Zaniče (č. 19) nesmí být předáno ani komisi, nýbrž výhradně františkánským páterům z Medžugorji, čímž by se řečená „tajemství“ velmi pravděpodobně jen vrátila ke svým skutečným autorům.

Vicčin „deník“, vydávaný rovněž za „tajemství“, obsahuje nejspíš tak nehotové věci, že jí páteři jeho vydání zakázali. Byli ovšem tak pošetilí, že P. Grafenauerovi (viz výše) z něj přenechali výtahy, jež pak roku 1983 přinesl biskupu Zaničovi, který ovšem chtěl vidět celý „deník“. – „Během následujícího roku,“ píše dobře informovaný Jones (str. 27), „biskup několikrát přijal P. Vlasiće a Vicku, přičemž oba střídavě biskupa prosili o zveřejnění výňatků z deníku, a hned zase jeho existenci popírali! Jednou dokonce Vlasić biskupovi přísahal na kříž, že žádný takový deník není. Poté, co se biskup osobně dostavil do kostela svatého Jakuba, aby si od něj deník vyžádal, mu Vlasić nakonec předal svou vlastní ‚kroniku zjevení‘. Při jejím pročitání biskup narazil na místo, datované 16.3. 1982, kde Vlasić osobně zmiňuje rozhovor s Vickou o deníku, který podle jeho přísahy ze 16. 10. 1983 *nikdy neměl existovat!* Jinými slovy to znamená, že P. Vlasić lhal.“

To ostatně nebyla jediná lež v souvislosti s neblahým deníkem. Další lež Vicky i pátera Vlasiće byla pro biskupa dostatečným důkazem, že Vicka i její duchovní vodiči texty v „deníku“ nepřijali od Matky Boží, ale naopak že si je napsali sami (č. 18):

„Ivan si řadu let vedl svůj vlastní deník zjevení. Nikdy nebyl zveřejněn stejně jako Vicčin deník nebo písemnosti ostatních. Jde o originální prameny událostí v Medžugorji, ale jsou také plné naivních tvrzení, jasných nepravd a vyslovených absurdit. Jsou znamenitým důkazem skutečnosti, že ‚vizionáři‘ Naší Paní ani neviděli, ani od ní nepřijímali poselství. Zmíněná poselství byla napsána někým jiným a předána Ivanovi, který je pak podepsal jako svá vlastní. Když mi P. Grafenauer přinesl výtahy z Vicčina deníku, následně jsem ji o deník požádal. 7. května 1983 mi napsala: ‚Zjistila jsem, že výtahy z mého deníku se rozšiřují na veřejnosti...‘ To byl velice důležitý bod, který komise považovala za podstatný důkaz, že deník sepsala sama Vicka nebo že jej považovala za své (duchovní) vlastnictví. Později dospěl páter Vlasić ke stejnému závěru a proto před komisí i přede mnou v roce 1984 prohlásil, že zmíněný dopis nepsala Vicka, ale spíše jeden z františkánů (pravděpodobně sám P. Vlasić) a pouze ji nechal dopis podepsat! V celé věci je mnoho podobných případů manipulace, ale žádný z nich není tak jasně prokázán jako právě tento.“

8. Podvod pátera Vlasíce

Mezitím je přinejmenším stejně jasně dokázán *další* případ zjevné lži. Také zde sehrál hlavní roli P. Tomislav Vlasíć OFM, kterého msgr Zanić ve svém prohlášení několikrát označil za „iniciátora Medžugorji“. V tomto případě musíme zajít poněkud dál do minulosti. Páter Ivica Vego OFM není bohužel jediný františkán, který porušil svůj slavnostní slib věčné čistoty. Ve svém prohlášení (č. 6) to biskup Zanić jen mlhavě naznačuje:

„Páter Vlasíć se představil samotnému papeži v dopise ze 13. května 1984 těmito slovy: ‚Jsem P. Tomislav Vlasíć, který podle Boží prozřetelnosti vede vizionáře v Medžugorji.‘ Rozhodně by však udělal lépe, kdyby se stáhl na ‚poušť‘ a mlčel, protože jeho minulost o něm mluví dostatečně jasně.“

Nad čím zde biskup šetrně rozprostřel pláštík křesťanské lásky k bližnímu, to E. Michael Jones považoval za potřebné odhalit, protože bez toho by nebylo jasné, proč se právě Vlasíć stal „iniciátorem Medžugorji“. Jones na str. 83 až 93 své knihy podrobně dokládá následující: V polovině sedmdesátých let v Záhřebu se Vlasíć ve *skandálně smíšeném* (mužském i ženském!) „klášteře“ seznámil s jistou řeholnicí jménem Rufína. Koncem roku 1976 bylo její těhotenství již zřejmé; z donucení opustila řád a odešla do bavorského Sternbergu, kde pod jménem Manda našla útočiště u pana Aloyse Otta, františkánům zavázaného lidumila ve věku mezi 80 a 90 lety. Tam pak v lednu 1977 porodila syna, trvale si dopisovala s páterem Vlasíćem a jako otce svého dítěte se jej všemožně snažila přimět k vystoupení z řádu a ke sňatku, ale bezvýsledně. Příslušnou korespondenci má biskup Zanić k dispozici, a její autenticita je zcela jistá. Roku 1984 však Manda i se synem, který pana Otta miloval jako vlastního dědečka, náhle beze slova odešla. Pan Ott našel v jejím pokoji dopisy a „poslal jejich kopie kardinálu Ratzingerovi, kterého z dřívějších dob znal jako mnichovského diecézního biskupa. Ratzinger zaslal materiál Zanićovi, který s ním Vlasíće konfrontoval v přítomnosti jeho řádových představených. Podle biskupa Zaniće Vlasíć nikdy nepopíral, že je otcem (Mandina syna)“ (Jones, str. 88), což mu však nijak nevadilo později otcovství podsunut jinému z řádu odpadlému františkánu v Americe a navíc biskupa Zaniće – s horlivou podporou mezinárodní medžugorské lobby – veřejně obvinil z pomlouvání. Velká lež se však zhroutila poté, co byl bývalý Vlasíćův spolubratr objeven na západě USA a podsouvané mu otcovství přesvědčivě vyvrátil.

Vraťme se však k P. Vlasíćovi v květnu 1981. Tou dobou kromě Mandy a Vlasíce ještě nikdo nevěděl, že páter je otcem nemanželského dítěte. „Je zde totiž fascinující spojitost s Medžugorjí v tom smyslu,“ píše Jones (str. 56), „že sestra McKennová... se na římské konferenci charismatických vůdců v květnu 1981 modlila za P. Vlasíće, pozdějšího duchovního důvěrníka medžugorských vizionářů – a to všechno měsíc před tím, než začala zjevení. Sestra McKennová P. Vlasíćovi řekla, že jej viděla sedícího na trůně, kolem nějž proudila živá voda, a říkajícího P. Emili-

ena Tardifa MSC: „Neboj se, pošlu vám svou Matku“. – To byl podle všeho vlastní startovní výstřel k „událostem“ v Medžugorji. Jones psychologicky vnímavě a současně přesvědčivě rekonstruuje, co se tenkrát muselo v P. Vlasićovi odehrát (str. 128 ad.):

„29. června 1981 přišel Vlasić do farnosti svatého Jakuba ještě v čerstvé paměti s proroctvím, že Bůh pošle svou Matku vyřešit páterovy problémy. Konference charismatických vůdců zasedala v Římě počátkem května a páter odjížděl s nadějí, že najde řešení nepříjemností s místním biskupem a velmi pravděpodobně i svých osobních potíží. Narození syna v roce 1977 uvrhlo jeho život do krize. Nyní byl zmítán mezi dvojí odpovědností, aniž by dokázal najít nějaké uspokojivé řešení. Když jako františkán zůstane věrný svým řádovým slibům, obrátí se zády k synovi a matce dítěte. Jestliže na druhé straně opustí řád, což od něj podle všeho Manda očekávala, ukáže zase záda slavnostním slibům, které dal Bohu. A jako většina lidí, nedokázal v takových situacích ani on zvolit jednu z obou variant. Nechal se prostě unášet proudem.

Jako charismatik musel zprávu o římské konferenci přijmout s pocitem očekávání. Pak přišla proroctví a 24. června zjevení. Člověku s charismatickým duševním stavem se to muselo jevit jako spolehlivé znamení od Boha. Vlasić, který měl pověst, že umí na lidi působit přesvědčivě, spěchal 29. června do Medžugorji a můžeme právem předpokládat, že o situaci dlouze mluvil se Zovkem. Nemáme žádné záznamy jejich rozhovorů, ale jeho psychologický stav nám sám nabízí motiv k přijetí zjevení za pravé. V pozdějších dopisech Mandě Vlasić vysvětluje, že Gospa zachránila jeho povolání ke kněžství. A 15. prosince 1981 Mandě píše, že je nyní kaplanem v Medžugorji a ptá se, zda již slyšela o zjeveních. „Jsem šťastný, že mohu být zde, přestože je hodně práce a nemohu ani na chvíli vypřáhnout. Považuji za štěstí, že jsem františkán a že sloužím Bohu.“ Nicméně, říká Jones, žádný psycholog by asi nebyl překvapen zjištěním, že Páter Vlasić se ani v Medžugorji natrvalo necítil dobře. Tuto nejnovější část příběhu si podáme ve vylíčení msgre Zaniće (č. 13-15):

„Původce Medžugorji, páter Tomislav Vlasić, publikoval mj. v mnoha jazycích sedmnáctistránkovou brožuru s názvem *Zvolání v mariánském roce* (Milán, 25. 3. 1988). Týká se založení modlitební skupiny pro mladé muže a ženy (cosi neslýchaného v dějinách Církve!), kteří chtějí společně žít v italské Parmě. Mají být těmi, kdo zachrání svět. Údajně Naše Paní vnukla páteru Vlasićovi a Agnes Heupelové (Němce, která prý byla v Medžugorji uzdravena) myšlenku na založení skupiny i na její společné vedení; podle slov P. Vlasiće podobně jako svatý František a svatá Klára. Pro zajištění úspěchu celého podniku požádal P. Vlasić Mariju, aby na třech stránkách připojila k brožuře své ‚svědectví‘. Marija je rovněž členem skupiny a 21. dubna 1988 napsala: ‚Sento il bisongo... cítím tužbu...‘ A jak se ani nedalo jinak čekat, dala Naše Paní společenství ‚Královny míru‘ základní program, vede je dál skrze P. Vlasiće a Agnes Heupelovou, a nadále mu dodává poselství. ‚Jsem již půl druhého měsíce ve společenství. Mívám zjevení, a Naše Paní mě uvádí do ta-

jemství utrpení, které je základem našeho společenství. Musím všechno napsat a uveřejnit, jakmile mi to Naše Paní přikáže. Pochopila jsem Boží plán, který skrze Marii začal v medžugorské farnosti.' Tento citát je na str. 15 a 16 textu P. Vlasiće. Obhájci Medžugorji velmi rychle pochopili, že společnost mladých mužů a žen, žijících, pracujících, modlících se a spících v témže domě, by mohla rychle i v samotném Medžugorji upadnout do špatné pověsti. Proto poslali do Parmy svého provinciála, P. Jozo Vasilja. Ten se pak spolu s parmským biskupem, msgre B. Cochim, a P. Vlasićem odebral do Říma ke kongregaci (pro řeholníky). Bylo jim řečeno, že církev takové společenství nemůže povolit, a P. Vlasić poté dostal příkaz k rozpuštění spolku a k návratu do Hercegoviny. Vlasić ihned neuposlechl, ale nakonec se vrátil. Takto mi to oznámil P. Jozo Vasilj ohledně zmíněného společenství.

Tatáž Marija Pavlovićová vydala 11. července 1988 další veřejné prohlášení. Na jediném listu papíru a stejným způsobem jako dříve píše: ‚Cítím morální povinnost před Bohem, Naší Paní (Madonou) i církví prohlásit...: Z textu *Zvolání* vyplývá, jak jsem předala odpověď Naší Paní na otázku P. Vlasiće, atd. *Nyní prohlašuji, že jsem Naší Paní (Madonu) nikdy nežádala o souhlas s dílem P. Vlasiće a Agnes Heupelové. Moje první prohlášení... neodpovídá pravdě.* P. Vlasić mi několikrát dal na srozuměnou, že jako ‚vizionářka‘ bych měla (a teď pozor!) napsat prohlášení, na které čeká celý svět. ... *Nic z toho, co jsem tam řekla, neodpovídá pravdě.* To prohlašuji před nejsvětější svátostí.‘ – Pod prohlášením byl podpis ‚Marija Pavlovićová‘.

Marija nepopírá vydání prvního prohlášení. Páter Vlasić se častokrát snažil získat od ní takové prohlášení, což zjevně naplňuje skutkovou podstatu manipulování s ‚vizionářkou‘. Z toho můžeme právem soudit, že Marija buď poprvé nebo podruhé řekla vědomě nepravdu. Lhala, a lež navíc vložila do úst Naší Paní.“

9. „Gospa“ spílá biskupovi

Zjevení nebo poselství Boží nebo Matky Boží, která Bůh občas nechává předat méně milostí obdařeným osobám, podle všech učitelů mystické teologie nikdy nemůže vyzývat ke vzpouře proti zákonné církevní vrchnosti nebo k ní dávat podnět. Nikdy také nemůže veřejně blamovat ještě žijící osoby, protože to neudělal ani vtělený Boží Syn, který svého zrádce Jidáše kryl až do konce a neprozradil jeho jméno, když se jej apoštolové večer v den zrady ptali: „Pane, kdo je to?“ Naproti tomu údajná Gospa z Medžugorji si s hanobením biskupa Zaniće hlavu nedělala. Následují tři „deníkové zápisky“ Vicky, které se msgre Zanićovi dostaly do ruky a on z nich cituje (č. 9):

„20. leden 1982: Děti se ptaly, co nyní mají dělat P. Ivica Vego a P. Ivan Prusina, protože byli propuštěni z řádu. Naše Paní odpověděla: ‚Jsou nevinní. Biskup byl příliš tvrdý ve svém rozhodnutí. Mohou zůstat.‘

15. duben 1982: Vicka se Naší Paní otázala: ‚Může mi zcela obecně říci všechno o Vegovi a Prusinovi?‘ Naše Paní se nejprve usmála a poté řekla: ‚Jsou nevinní.‘ Pak dvakrát opakovala: Biskup udělal chybu. ... Necht' zůstanou v Mostaru. ... Mohou tu a tam sloužit mši, ale měli by dbát na to, aby na sebe příliš neupozorňovali, než se bouře utiší. Oni žádnou chybu nemají...‘ ...

26. duben 1982: Naše Paní: ‚Biskup nemá ve svém srdci opravdovou lásku k Bohu. Ohledně biskupa mohou být Ivica a Ivan klidní. Co biskup činí, je proti Boží vůli, ale ať si dělá, co chce. Však on nadejde den spravedlnosti, jaký jste ještě nikdy neviděli.‘“

Pod č. 12 svého prohlášení uvádí msgre Zanić doslovné znění dalšího poučného dokumentu, kterým je „přepis nahraného rozhovoru mezi P. Grafenauerem a Marijou:

„*Grafenauer*: Řekla Naše Paní, že je třeba biskupa pokárat?

Marija: Ano.

Grafenauer: Pokud Naše Paní říká, že je třeba biskupa pokárat, pak to okamžitě vypadá podezřele a my z toho můžeme soudit, že to zde nemluví Naše Paní. Vizionáři zjevně všude roztrušují řeči o nutnosti pokárání biskupa.

Marija: Naše Paní nám to řekla.

Grafenauer: To však vyvolává vzpouru v Hercegovině, a to není žádné dobré ovoce. Lidé se budou na biskupa hněvat a poškozovat jeho dobrou pověst. Jak by Naše Paní mohla chtít takové věci? Církev naprosto přesně ví, že Naše Paní je dobrá a nikdy by nic takového neudělala.

Marija: Naše Paní nám to řekla.“

A dále (č. 16):

„Ivan zaslal biskupovi poselství Naší Paní. 24. 1984 dubna Naše Paní ohledně biskupa údajně řekla: ‚Můj Syn se za něj modlí, aby (biskup) uvěřil na události v Medžugorji a poté se lépe věci zastával.‘ Pak ještě dodala: ‚Jak bude reagovat, až se můj Syn objeví na zemi? Uvěří v Něj?‘“

Ale bude to ještě nehoráznější (č. 15):

Jednou „Marija viděla, jak Naše Paní pláče, když kdosi při modlitebním setkání zmínil biskupa: ‚Z očí Naší Paní kanuly velké slzy. Stékaly jí po obličejí a mizely v obláčku pod jejíma nohama. Pak se Naše Paní plačky vznesla do nebe‘ (22. srpen 1984). Zjevný výmysl pátera Vlasiće k zastrašení biskupa.“

O něco takového se již P. Vlasić pokusil dříve, jak informuje biskup (č. 17):

„Řekni biskupovi, že od něj požaduji rychlý obrat postoje k událostem v Medžugorji, dokud není pozdě. Necht' je přijme s plností lásky, porozumění a jasného vědomí odpovědnosti. Chci, aby se vyhýbal vyvolávání konfliktů mezi kněžími, a aby přestal vynášet na veřejnost své slabosti. Svatý Otec

všem biskupům dal za povinnost plnit ve své diecézi uložené úkoly. A k tomu také patří odstraňování všech problémů a sporů. Biskup je duchovním otcem všech farností v Hercegovině. Proto také očekávám jeho změněný postoj k událostem. Tímto mu posílám předposlední varování. Pokud se tak nestane, čeká biskupa můj soud i soud mého Syna. To znamená, že nenašel cestu k mému Synovi. Naše Paní mi přikázala předat Vám toto poselství.‘ – Poselství bylo podepsáno ‚s pozdravem‘ a datováno ‚Bijakovici, 21. června 1983‘. Páter Tomislav Vlasić mi osobně doručil dokument, který více než pravděpodobně sám sepsal v momentě vzrušeného uchvácení.“

A skutečně se zlá slova „Naší Paní“ až příliš viditelně shodují se slovy jistých františkánů a především P. Vlasiće, který biskupovi nemohl odpustit pevné odmítnutí přistoupit na jeho špatnou hru.

„Bylo řečeno,“ konstatuje biskup Zanić (č. 20), „že ‚zpočátku i biskup věřil (ve zjevení).‘ To není pravda! Dokud komunisti pronásledovali františkány, ‚vizionáře‘ i poutníky, všechny jsem hájil, a tudíž jsem také nezměnil své smýšlení ‚kvůli hrozbám ze strany státní komise nebo proto, že to po mně žádali diecézní kněží‘. To je zkratka a dobře jen mnohými lidmi vymyšlená pomluva. Zatímco jsem veřejně hájil zatčené františkány, P. Jozo Zovko během (státního a soudního) vyšetřování řekl, že jsem ‚vlk‘ a ‚pokrytec‘. To jsou přesně jeho slova. Zovkův advokát Vuković se mne prostřednictvím svých kolegů zeptal, co zlého jsem Zovkovi udělal, abych si zasloužil tak těžké obvinění. Podobně i P. Vlasić často taková slova ‚Naší Paní‘ vkládal do úst ‚vizionářů‘, že prý tím Satan (v tomto případě biskup) chce zničit jejich plán. Ještě jednoznačněji to Vlasić napsal v dopisu svým přátelům ve Vatikánu. Stěžoval jsem si na Vlasiće u jeho provinciála ohledně označení biskupa za Satana. Vlasić to nepopřel a ospravedlňoval svá slova tvrzením, že psal pod vlivem silného pohnutí mysli. Každý může v afektu ledacos říci, ale ne v afektu něco takového napsat a přeložit do cizích jazyků.“

Biskup má přirozeně pravdu, když se v prohlášení (č. 12) plným právem pohoršeně ptá:

„Jaký druh teologie může akceptovat – v prohlášeních ‚vizionářů‘ učiněné – výroky Naší Paní, že učitel, pastýř a liturgický představený, tedy biskup, který své úřední povinnosti právoplatně přijal od Krista skrze Církev, prý nemá v srdci lásku k Bohu, že byl před celým světem prohlášen za hříšníka, že by se měl obrátit a že by se v Medžugorji měli za ten úmysl modlit?“

Odpověď je zcela jasná: Žádná katolická teologie nemůže omlouvat takové výroky jako pravá slova Matky Boží. I kdyby všechny ostatní lži z Medžugorji zůstaly utajené, již jen tyto opakovaně tvrzené výroky by plně postačily k odhalení fenoménu Medžugorji jako kompletního podvodného manévru.

Že se v Medžugorji opravdu nejedná o nadpřirozená poselství, je podle biskupa Zaniće (č. 10)

„nejlépe potvrzeno kazetou, kterou nahrál P. Grafenauer při rozhovorech s Vickou a Marijou. Kopie kazety zanechal Grafenauer na faře Medžugorje, u biskupa i u biskupské konference v Záhřebu. Stačí si jen kazetu poslechnout!

Vicka: Může si o tom soudit co chce, ale já vím, že je to Naše Paní.

Grafenauer: Církev učí, že ti, kdo důvěřují pouze sami sobě, už jen tím ukazují, že Naše Paní zde rozhodně není přítomná.

Vicka: Jen nechte pochybovače klidně pochybovat; já nepochybuji.

Grafenauer: To není dobré znamení. ... Jednou jsi biskupovi řekla, že by měl poslouchat víc Naší Paní než papeže.

Vicka: Ano, přesně tak.

Grafenauer: To znamená, že biskup by měl poslouchat víc tebe než papeže.

Vicka: Ne, mě ne.

Grafenauer: Ale biskup neví, oč se u fenoménu jedná, a možná to vůbec není Naše Paní.

Vicka: Ale ano, je to Naše Paní.

Grafenauer: Řekla jsi biskupovi, že by měl být pokárán, a že ti dva (Vego a Prusina) jsou nevinní a mohou se věnovat svým kněžským povinnostem.

Vicka: Ano, přesně tak.

Grafenauer: Mohou také zpovídat? Řekla to tak Naše Paní?

Vicka: Ano.

Grafenauer: Když to říká Naše Paní, a papež říká, že nesmějí...

Vicka: Papež si může říkat, co chce, já to říkám tak, jak to je!

Grafenauer: Vidíš, to je právě cesta, po níž se může dojít k závěru, že to vůbec není Naše Paní. ... Když papež říká: Ne, nesmějí celebrovat mši ani zpovídat!, a na druhé straně Naše Paní říká: Oba to mohou dělat!, pak nic takového přece nemůže být.

Vicka: Víím, co je správné (co řekla Naše Paní).

Grafenauer: To nemůže být pravda. Dám ruku do ohně za to, že zde nemluví Naše Paní.“

Jak výstižná je u Jonese (viz výše) charakterizace P. Vlasiće jako „velmi přesvědčivě působícího“ člověka, vyplývá asi nejlépe z toho, že tentýž P. Grafenauer po několikadenním pobytu u Vlasiće v Medžugorji opustil své dosavadní správné náhledy a budoucně se hlásil k pravosti zjevení! „Každý v hloubi srdce se zamyká“ (Ž 63,7).

10. Zakrvácený kapesník

Jako příklad absurdity údajných poselství, z nichž mnohá se zdají být výplodem chorého mozku, si zde ještě z prohlášení msgr Zaniče (č. 6) uvedeme následující (což ostatně E. Michael Jones slovo za slovem potvrzuje):

„Vicka toho řekla i napsala hodně, a zapletla se při tom do mnoha rozporů. Profesor Nikola Bulat, člen první komise, se Vicky vyptával a napsal o ní šedesátistránkovou studii. Vypočítává tam všechny nelogické a nepravdivé údaje jejího deníku. Zmíním zde jen *případ se zakrváceným kapesníkem*. Mluvílo se o tom, že jistý taxikář narazil na krví potřísněného muže. Muž dal řidiči krví napojený kapesník a přikázal mu ‚hodit jej do řeky‘. Taxikář pokračoval v cestě a potkal černě oděnou ženu. Zastavila jej a požádala o kapesník. Náš řidič jí zdvořile nabídl svůj vlastní, ale žena chtěla jen ten zakrvácený. Když jí ho řidič podal, podotkla: ‚Kdybys býval kapesník hodil do řeky a nedal mi jej, byl by teď konec světa.‘ Vicka Ivankovičová ve svém deníku píše, že se Naší Paní ptala, zda se ta příhoda skutečně stala, a ona řekla ‚ovšemže ano‘ a ještě dodala: Ten krví pokrytý muž byl můj Syn Ježíš a já (Naše Paní) jsem byla ta černě oděná žena.‘ – O jaký druh teologie se zde jedná? Ježíš chce svět zničit, pokud nebude nějaký kapesník hozen do řeky, a Naše Paní svět zachrání!“

Jestliže v tomto případě *nesmyslnost* údajného poselství z Medžugorji doslova bije do očí, pak z naprosté většiny ostatních textů, publikovaných jako „poselství matky Boží“, je jasně znát přinejmenším jejich *bezvýznamnost*. Banalita textů údajných nebeských „poselství“ byla ostatně od samého počátku charakteristická. Ve zde citované dvoustránkové zprávě o Medžugorji v časopisu KOMM MIT ze srpna/září 1983 je již tehdy nesmírně početným a rozsáhlým poselstvím příznačně věnován jen následující odstavec: „Co do obsahu jde v poselstvích Marie hlavně o to, aby se lidé navrátili k Bohu a *zaměřili se na desatero přikázání*. Gospa stále znovu vyzývá k modlitbě a dodržování půstu. Jako minimum pro každodenní modlitbu doporučuje *vyznání víry a pokaždé sedmkrát Otčenáš a Ave Maria*.“

Ano, to je všechno! Třemi stručnými větami je téměř vyčerpána podstata všech „poselství“ z Medžugorji, která se tam již téměř deset let odehrávají.¹¹ Nevyplatí se zde doslovně citovat ty které texty údajné Gospy (na rozdíl od Lourd, La Saletty nebo Fatimy). Všechny jsou doslova nic neříkající. Jako příklad si zde přesto uvedeme z (vždy na titulní straně „medjugorje aktuell“ uváděných a komentovaných) údajně „zvláštním způsobem celému světu určených“ poselství vždy 25. v měsíci alespoň doslovné znění „poselství“ z 25. března 1990:

„Milé děti, jsem s vámi, i když si to možná neuvědomujete. Především vás chci chránit před tím, co vám Satan nabízí k vaší zkáze. Jako jsem nosila ve svém lůně Ježíše, chci i vás, mé milé děti, donosit k svatosti. Necht' vás Bůh zachrání a pošle vám poselství skrze lidi, přírodu i mnohé věci, které vám pomohou pochopit, že

¹¹ A která dodnes údajně pokračují; pozn. editora.

máte změnit směr svého života. Proto, mé milé děti, pochopte také velikost daru, který vám Bůh skrze mne dává, že vás svým pláštěm ochraňuji a vedu k radostem života. Děkuji vám, že následujete mého volání!“ (medjugorje aktuell, č. 12, duben 1990, str. 1.)

Žádná věta citovaného „poselství“ není sama o sobě špatná. Ale všechno jsou to jen otřepané citáty, slovní dekorace a fráze. Čteme-li postupně mnohá každoměsíční poselství (nebo jiné podobné texty z Medžugorji), snadno získáme dojem, že jejich redaktoři měli k dispozici jistý počet prefabrikovaných vzorů větných staveb, které se – s mírnou obměnou – stále znovu vzájemně kombinují. Že by Matka Boží jen kvůli takovým nicotnostem každý den působila velký zázrak a zjevovala se na Zemi, to mohou mít opravdu za možné jen lidé, kteří se zjevně nezamysleli nad tím, že Bůh nepotřebuje chodit s kanónem na vrabce a tedy že to ani nedělá! Tak křiklavá *nepřiměřenost* prostředků by nekonečně vznešeného Boha i všechny jeho anděly jen vydala posměchu.

Ctihodné služebníci Boží, Marii z Agredy (1602-1665), se Královna nebes zjevovala ve vizích po celý život a vyjevila jí mnohá skutečně úžasná tajemství ze svého pozemského života i ze života Spasitele. Na rozdíl od Medžugorji byly vize v přísné poslušnosti svých řádových představených i duchovních vůdců v tichosti zapsány a publikovány až po její smrti. Dílo vizionářky, sestávající z osmi knih, bylo věřícím příležitostně doporučováno ke čtení; naposled papežem Piem XI. Dílo je i po více než 300 letech například jen v němčině dostupné v nejméně třech vydáních. Jeho význam je nepomíjející. O „poselstvích Gospý“ z Medžugorji, podvodně sláтанých zkorumpovanými duchovními, nebude po stejné době ani slechu. Autentická zjevení Marie svaté španělské abatyši byla tisíci katolíky vysoce ceněna, horlivě čtena a zúrodněna pro věčný život. Naproti tomu banální „poselství“ z Medžugorji jsou miliony lehkověrných lidí dychtivě hltána a – jak jinak! – okamžitě zase zapomínána, aniž by zanechala hlubší dojem. Nemusí si snad Bůh, náš Pán, a s ním i královna Nebes, vzhledem k tomu postěžovat ještě trpčeji než kdysi: „Praví Hospodin... neboť dvojí zlo spáchal můj národ: Mne opustili, pramen vody živé, a kopalí sobě cisterny, cisterny rozpukané, které nemohou držeti vody“ (Jr 2,13).

Ve svém proslulém díle „Úvod do mystické teologie“¹² vypočítává jezuita *Giovanni Battista Scaramelli* (1683-1752) příznaky niterných oslovení (tedy „poselství“), která mohou pocházet od Boha, samotných lidí, nebo i od ďábla. Nás zde přirozeně zajímá, co říká o „osloveních“ lidského původu: „Vycházejí-li však taková slova z čilosti rozumu, pak nepřinášejí řečenou lásku, ale nanejvýš přirozenou lásku, která zdaleka není tak niterná, pokorná ani uctívá, a nakonec zanechává duši ve stavu lhostejnosti, neklonící se ani k dobrému, ani k zlému, sice bez velké ješitnosti, bez pokory, bez povzbuzování k ctnosti, avšak také bez podněcování k nepravosti. Jestliže zdroj, z něhož taková slova vyšla, je přirozený a lhostejný, musejí být lhostejné i účinky.“

¹² V originále *Anleitung in der mystischen Theologie*. Zde citováno z novotisku němec. vyd. Regensburg 1855/56 im Georg Olms Verlag, Hildesheim – New York 1973, Teil 2, S. 132f.

Pokud právě citovaný princip uplatníme na „vizionáře“ z Medžugorji i na jejich zjevný spirituální stav, pak je zcela zřejmé, že všechny jejich „vize“ i všechna „poselství“ mohou být *jen lidského původu*. V početných rozhovorech byli vizionáři stále znovu dotazováni, zda a jakým způsobem „události“ jejich život změnily. Aby nevypadli z role, vždy přitakávali, a když museli mluvit konkrétněji, říkali, že jsou „více věřící“, „religióznější“, „uvědomělejší“, nyní se „modlí víc než dříve“, atd. Avšak kupodivu právě ti nejvládnější pozorovatelé vizionářů docházeli shodně k závěru, že na nich žádnou nadpřirozenou změnu nevidějí.

V již zde několikrát citované zprávě Angeliky Eckardtové v KOMM MIT (č. 8-9/1983) se říká: „Františkánský páter, který mladistvé psychologicky zkoumal, dokonce řekl, že jsou „až k zklamání *normální*“.“ Totéž ostatně tvrdí i proslulý propagátor Medžugorji, R. Laurentin: „Jejich život neukazuje ani náznak zvláštní svatosti, ani pohoršení nebo skandálu. Jsou prostí, zdvořilí a sympatičtí. Jsou zcela jednoduše normální.“¹³ Téhož názoru jsou i sestra Lucy Rooney SND a P. Robert Faricy SJ, jak uvádí Jones (str. 6 ad.): Ve své nejnovější knize... líčí chování dětí při mši před Štědrým večerem r. 1985: „Marija přichází po zjevení do sakristie, aby se účastnila mše svaté. Poté, co měla Vicka zjevení ve svém domě, přichází obvykle na večerní mši. Jak se zdá, po zdravotní stránce se jí vede lépe. Poslední večer zde byl i Jakov, jak se nyní častěji stává. Choval se naivně až hloupě a dobíral si Mariju. Je mu již čtrnáct let, ale na svůj věk působí nezrale. Z pouhé zpozdilosti si omtal hlavu šálou na způsob turbanu. Často jsem se za něj modlila. Ivan je téměř jeho opakem: mlčenlivý, tvrdohlavý, občas nevládný až příkrý, vážný a zdrženlivý. Jakov je čilý, uličnický, otevřený a vždy ochotný k žertování. Oba jsou naprosto normální.““

Jones k zajímavé očitě svědecké výpovědi ještě připojuje poznámku: „Je však *normální*, aby se čtrnáctiletý mladík takto choval při mši svaté? Když byl můj starší syn v jeho věku, nikdy nic takového neprováděl; již jako dvouletý se při bohoslužbě choval přiměřeněji. Avšak otázka nebyla správně postavena. Rozhodující zde není, je-li takové chování normální u čtrnáctiletého, nýbrž zda odpovídá člověku, jemuž se v posledních čtyřadvaceti hodinách dostalo návštěvy Svaté Panny! Může se tak chovat člověk, který zažil osobní setkání s Královnou nebes večer 23. prosince, právě před nocí narození Jejího Syna? P. Faricy je patrně toho názoru. Čím déle se však zabýváme daným tématem, tím je zřejmější, že děti, zvěstující nám údajná poselství, nevystupují před světem samy. Je zde totiž až příliš mnoho lidí, kteří je následují a vysvětlují nám, co vizionáři svými výpověďmi vlastně míní, a to bez ohledu na absurdnost řečeného.“

¹³ Cit. podle Hermanna Weinzierla, in: „Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X.“, 5 a 6./1987, str. 21-33 a 15-24.

11. Kdo vydělává na „Medžugorji“?

Až dosud zcela opomíjeným, ale přesto velice významným aspektem, pod nímž je třeba Medžugorje sledovat, je stránka *finanční*. Je nespornou věcí, že kdysi svatým Františkem jako vzor nejpřísnější (nejen osobní, nýbrž i společenské) evangelické chudoby založený františkánský řád je dnes *nejbohatším řádem* katolické církve. Odkud takové bohatství pochází? V posledních staletích františkáni dokázali jako konkurenti především benediktýnů vzít postupně pod svá křídla většinu nejvýznamnějších a nejnavštěvovanějších poutních míst celého světa. A právě tam, jak známo, plynou dary mimořádně bohatě a vytrvale. Bylo by asi nesprávné předhazovat P, Vlasićovi a jeho spolubratrům v Medžugorji, že velkorysý duchovní podvod zinscenovali pouze nebo převážně z „nízkých pohnutek“. Nikdo však také nebude vážně tvrdit, že by snad byli nešťastní z finančního požehnání, které přichází s rychle rostoucím počtem poutníků.

Přesto však nejsou františkáni rozhodně jediní, kteří z velkého obchodu s Medžugorjí profitují. „Více než deset milionů lidí z celého světa,“ říká se triumfálně v prohlášení „Medjugorje-Zentrum Deutschland“ z 30. května 1990, „již navštívilo toto místo. A proud poutníků stále sílí.“ – *Deset milionů lidí* již chtělo být dopraveno do Medžugorji a zpět domů letadlem, lodí, železnicí nebo autobusem. Mnozí tam také chtějí přenocovat. Původně v Medžugorji zcela nepřítomná hotelová a pohostinská branže již mezitím zažila skutečnou konjunkturu. Komunistická vláda Jugoslávie urychleně zastavila pronásledování vizionářů a ochraňujících je páterů, jakmile pochopila, že vzhledem k chronickému nedostatku deviz je Medžugorje opravdovým „darem shůry“. V Rakousku, Německu, Francii, Itálii, Kanadě, v USA i jinde se již dopravní firmy a cestovní agentury specializovaly na pouti do Medžugorji a ty dnes tvoří značnou část jejich obratu. Vydělává dokonce i pošta. V Rakousku, Německu a ve Švýcarsku již stoupenci Medžugorji zřídili „nahrávkovou telefonní službu“: Pod heslem „Od 26. každého měsíce nejnovější poselství Matky Boží“ si může ve Vídni, Lucernu, Mnichově, Kolíně i čtyřech dalších německých městech každý poslechnout, co si má o Medžugorji myslet. A není pochyb o tom, že z čile využívané nabídky se těší i pošta.¹⁴

Kromě toho vznikly i nové časopisy, zabývající se výhradně tématem „Medžugorje“, jako například šestnáctistránkový měsíčník „medjugorje aktuell“, nebo katolickým nakladatelstvím vydávaný měsíčník „Echo von Medjugorje“, kde jsou také recenze nejnovějších knih na dané téma. Celosvětově také expanduje trh příslušných knih i audio a videokazet, přiživovaný příslušnými vydavatelstvími i obchodně zdatnými autory, kteří rychle pochopili, že zde snadněji než kde jinde mohou své povrchně slátané reportáže prodávat za drahé peníze v desetitisících exemplářích. Samotné nakladatelství Miriam-Verlag v nejnovějším seznamu z 1. září

¹⁴ Telekomunikace v Německu spadají rámcově pod poštu; pozn. překl.

1990 nabízí na téma „Medžugorje“ 4 modlitební knihy, 15 audio a 4 videokazety. Na své si přijdou také prodejci medžugorských devocionálií. Podle údajů biskupa Zaniće (č. 4) byla „Medžugorská modlitební kniha“ obou odpadlých františkánů Vegy a Prusiny přeložena do několika jazyků a dosud prodána v 600 000 exemplářích!

Do kalného obchodu však od samého počátku vstoupil ve velkém stylu nejznámější a nejcitovanější propagátor Medžugorji, francouzský kněz a teolog René Laurentin.

„Navštívil mě,“ uvádí msgr Zanić (č. 3) „o vánocích 1983, a já jsem jej pozval k večeři. Když se mne dotázal, proč nevěřím na zjevení, vyprávěl jsem mu, že podle Vicčina deníku i podle slov ostatních ‚vizionářů‘ jejich ‚Madona‘ mluvila proti biskupovi. Laurentin rychle opáčil: ‚Nepublikujte to, vždyť je tam spousta poutníků a konvertitů.‘ Postoj známého mariologa jsem cítil jako skandální! Bohužel, Laurentinův postoj se nezměnil: skrývat pravdu a hájit nepravdy. Napsal kolem deseti knih na téma Medžugorje, a téměř ve všech ostře kritizuje pravdu i biskupa Zaniće. Přesně ví, na co lidé slyšejí. Proto také poměrně snadno nachází lidi, kteří mu věřejí. ‚A veritate quidam auditum avertent, ad fabulas autem convertentur – Od pravdy sluch svůj odvrátí a obrátí se k bájím‘ (2 Tm 4,4). ‚Vizionáři‘ a zastánci Medžugorji pod Laurentinovým vedením od samého počátku pochopili, že dnešní věřící velmi rychle uvěří všemu ‚podivuhodnému‘, že uvěří zázračným uzdravením i zdánlivým poselstvím ‚Naší Paní‘.“

Laurentin tedy okamžitě pochopil, že „zjevení“ a „poselství“ nemohou být nic nadpřirozeného, pokud napadají legitimního místního nejvyššího pastýře. Přesto však nepovažuje za nečestné, nadále s pomocí fingované „Gospy“ lákat do Medžugorji lidi a tam je nechávat se obracet, zpovídat a modlit růženec. Jemu prostě účel světlí prostředky. A aby z celé věci sám také nepřišel zkrátka, zrealizoval poněkud nekalé „aranžmá“ s „Gospou“, která má zase dělat trochu reklamu jeho medžugorským literárním výrobkům, tak říkajíc jakožto dík za jeho angažovanost v její prospěch! Ruka ruku myje... Biskup Zanić tento pikantní detail dokládá (č. 15) ze dvou důvěryhodných zdrojů:

„Laurentin ve své knize ‚Jüngste Neuigkeiten 3‘ na str. 27 píše, že jistý biskup Mariju vyzval, aby na naší Paní vymodlila poselství pro její kněze. Marija poté odpověděla: ‚Naše Paní řekla, že lidé mají číst Laurentinovu knihu a šířit ji.‘“

12. Plody z Medžugorji

Když všechna ostatní munice mine cíl, zůstává posledním šípem v toulci přátel Medžugorji: „Ale co plody!“ – Proslulé plody Medžugorji! P. Andreas Hönlisch SJ

je ve své zprávě líčí takto:¹⁵ „Zdejší večerní bohoslužby jsou již po dva roky. Lidé v 16 hodin přestávají s prací a poté se umytí a převlečení do svátečního odebírají do kostela; většinou pěšky. Kolem 22. jsou zase doma. Spolu s cestou tam i zpět tedy Matce Boží a jejímu božskému Synovi každý den věnují asi pět hodin. A dozvídám se ještě něco: Matka Boží vizionářské děti prosila vyhledávat mladistvé, kteří by se zavázali *denně se modlit tři hodiny a každý pátek se postit při chlebu a vodě*. Taková prosba není nová. Na zmíněný podnět se našlo v okolí asi šedesát mladistvých, ochotných převzít takový závazek. Také vizionářské děti se postí o chlebu a vodě přinejmenším každý pátek, a často i dvakrát týdně. A před velkými svátky také dodržují nověnu, tj. postí se devět dní. Pouze nemocní mají jako úlevu občas trochu ovoce.“ – A dále se tam ještě říká: „V Medžugorji je tedy zjevně mnoho modlitby i pokání. Také je zde častá zpověď. Neznám žádné jiné poutní místo, kde by se v poměru k počtu poutníků tolik zpovídalo jako v Medžugorji, ani v Lourdech ne.“

Tyto věci jsou nepochybně působivé a nelze nad nimi bez rozmyšlení mávnout rukou. My se však ztotožňujeme s diferencovaným názorem E. Michaela Jonese (str. 80), který píše: „Jestliže jsou zbožní lidé falešným zjevením uvedeni do bludu, Boha to nezavazuje. Má jejich modlitby vyslyšet a vyplnit jejich prosby s vědomím, že tito lidé propadají něčemu falešnému – nebo má jejich upřímné prosby odmítnout jen proto, že je klame šarlatán? S ohledem na skutečnost Boží lásky bych si troufal říci, že je možné obojí, a že dobré ovoce může vyrůst i ve spojení s něčím falešným.“ – Tak daleko lze v nejlepším případě ještě zajít. Avšak Jones dává současně (str. 18) na uvážení, že františkáni z Medžugorji (a nejen oni!) mluví o ovoci, jako by bylo něčím, co může vyrůst bez stromu, který musí být zakořeněn v tvrdé realitě skutečnosti. „Poslyšte,“ vykládá mi P. Barbarić vážně, „jen v samotném Rakousku je na pět set medžugorských modlitebních sdružení.“ – „To je všechno dobré a pěkné,“ odpovídám, „ale pokud ta modlitební shromáždění nemají kořeny v pravém zjevení, mohlo by zde nakonec být také ohromné množství rozčarovaných a zklamaných lidí.“ – A dále (str. 80): „Rozhodující otázkou je, zda děti říkají pravdu. Pokud lžou nebo jimi příslušní kněží manipulují, pak údajná obnova, vycházející z Medžugorje, je domem postaveným na písku. A co je ještě horší, z toho vyrůstající zbožnost by se mohla stejně tak rychle změnit ve zklamání z Církve a náboženství.“

A takový skutečně bude nevyhnutelný důsledek „podvodu století“ v Medžugorji, jakmile se jako takový dostane do širšího povědomí, a velmi mnozí z těch, kteří své „obrácení“ postavili pouze na sypkém písku údajných zjevení a poselství „Gospy“, rychle ztratí půdu pod nohama. Vatikán by tedy měl raději ještě dnes než zítra s nešťastnou aférou rychle skoncovat.

Jestliže se to i přes zjevné podvádění dosud nestalo (dokonce kolují pověsti, že prý vatikánská vyšetřovací komise má vynést pozitivní soud o zjeveních a poselstvích v Medžugorji), pak to má důvody, jichž se Římu věrný mostarský biskup ve

¹⁵ Spur, 9/1983, str. 2-5.

svém prohlášení odvážil dotknout jen zcela okrajově. Mazaní redaktoři nespočetných poselství „Gospy“ totiž do svých textů vložili výroky, které v uších rozhodujících vatikánských kruhů musejí znít jako rajská hudba. Papež spolu s nejlivnějšími kardinály již po léta s odvoláním na II. vatikánský koncil praktikuje a káže stále otevřeněji splývání katolické Církve nejen s ostatními křesťanskými sektami, označovanými dnes za „církve“, ale dokonce i s nekřesťanskými náboženstvími. „Sílicí jednota rodiny lidstva“ i „ohrožený světový mír“ údajně vyžadují semknutý postup velkých světových náboženství k prospěchu celého lidstva.

Bdělí pravověrní katolíci i v evangelium pevně věřící protestanti s až překvapující shodou stále houfněji a znepokojeněji odmítají novou římskou linii staletého programu světového zednářstva, který v osobě amerického prezidenta George Bushe seniora v září 1990 ohlásil nadcházející uskutečnění „nového světového řádu“. Jak známo, „Nový světový řád“ zahrnuje vytvoření protikřesťanského světového státu i protikřesťanského světového náboženství, v němž jsou „překonány“ všechny vzájemné „rozdíly“. V Římě přirozeně neradi slyší, když se o tom takto mluví, a proto muselo připadat jako dar z nebe, když „Gospa“ v Medžugorji osobně legitimovala sjednocovací náboženský kurz z Assisi 1986!

Biskup Zanić (č. 5) v této souvislosti pouze nesouhlasně zmiňuje Mirjanu, která tvrdila: „Naše Paní řekla, že všechna náboženská vyznání si jsou rovná“. – A Mirjana takové zednářské fráze skutečně několikrát vložila do úst Naší Paní. Na dotaz svého mentora P. Vlasice prý podle Mirjany Matka Boží řekla: „Katolíci se příliš separují od pravoslavných a muslimanů. To není správné... Především na vesnicích schází jednota mezi náboženstvími.“¹⁶ – A jak Mirjana dále ujišťuje, měla Naše Paní říci i následující: „Musíme respektovat každého člověka v jeho víře. ... Jestliže si nevážíte ostatních náboženství, pak sami opravdově nevěříte. Nejste křesťané, pokud si nevážíte pravoslavných i muslimanů.“¹⁷ – Nebo jinde: „Bůh řídí všechna vyznání tak, jako král své poddané.“ – A pak znovu: „Řekni... všem, že jste to vy, kdo vás separoval zde na zemi. Muslimani, pravoslavní i katolíci si jsou před mým Synem všichni rovni, protože jste všichni moje děti.“¹⁸ – Co tedy Jan Pavel II. udělal 27. října 1986 v Assisi, když pohany všech odstínů vyzval „podle své religiózní tradice“ modlit se za mír k „jednomu Bohu“, to v Medžugorji „Gospa“ plně ospravedlňuje! Jaký zájem by potom mohl mít Řím na tom, aby „zjevení“ v Medžugorji bylo předčasně odhaleno jako podvod, kterým skutečně je?

To je tedy zcela jiný druh „ovoce“, které se v Medžugorji tak masově sklízí. Nekritičtí poutníci jsou vynálezci údajných poselství s tichými souhlasem Říma zatahování do velkého „náboženského míru“ Antikrista, který se již začíná rýsovat na horizontu budoucnosti. Zbožní poutníci se zatím mohou zpovídat a modlit – „Otec lží“ přijde navzdory všemu a k jejich vlastní škodě. Je to snad přehnané tvrzení?

¹⁶ Citováno podle Weinzierla.

¹⁷ Tamtéž.

¹⁸ Tamtéž.

K velké nelibosti msgr Zaniće (srv. č. 4, 12, 25!) je vedle Laurentina jedním z nejhrolivějších podporovatelů Medžugorji bývalý arcibiskup ze Splitu, msgr Franjo Franić. Podle listu „Zpravodaj arcibiskupství Split-Makarska“¹⁹ řekl doslova: „V Medžugorji se potvrdily závěry vatikánského koncilu o ekumeně. V katolické církvi se kdysi někteří stavěli proti ekumenismu. Jiní se mu vzpírají dodnes jako ‚bludnému učení‘ druhého vatikánského koncilu. Nicméně poselství z Medžugorji mezitím již potvrdila výroky koncilu. Naznačují v praxi místo, kde se katolická i pravoslavná církev setkávají s islámem i marxismem. Je zapotřebí jen trochu dobré vůle k poznání, že zde působí Duch Svatý, který před našima očima vytváří novou církev ducha.“ – K tak sebeodhalujícímu prohlášení není třeba nic dodávat.

Dodatek

Řím, 23. května 1990
Piazza del S. Uffizio, 11

Excelence!
Veledůstojný pane biskupe!

Činitelé „Medjugorje Deutschland e.V.“ se sídlem v Beurenu (biskupství Augsburg) vydávají již nějaký čas časopisy „Echo von Medjugorje“ a „medjugorje aktuell“. Jak vyplývá z čísla 12 „medjugorje aktuell“, pořádá společensky prospěšná organizace pravidelná procesí do Medžugorji i pod duchovním vedením kněží.

Jak je Vám, Excelence, o té věci známo, uveřejnila vatikánská tisková služba již 10. listopadu 1984 komuniké jugoslávských biskupů z 12. října 1984, podle nějž je organizování oficiálních poutí do Medžugorji *zakázáno*. Kromě toho zveřejnil list L'Osservatore Romano 14. února 1987 tiskovou zprávu předsedy jugoslávské biskupské konference, kardinála Franjo Kuhariće, a biskupa Pavao Zaniće z 29. ledna 1987, v němž je znovu prohlášeno za nedovolené organizování procesí i jiných religiózně motivovaných manifestací.

Tímto byla Vaše excelence upozorněna na dosud platné předpisy, a se srdečným přáním požehnání a pozdravů zůstávám

v Pánu Váš
Joseph kardinál Ratzinger

* * *

¹⁹ V originále „Vjesnik Nadbiskupije Splitske-Makarske“, 1/1985, cit. podle Weinzierla.

